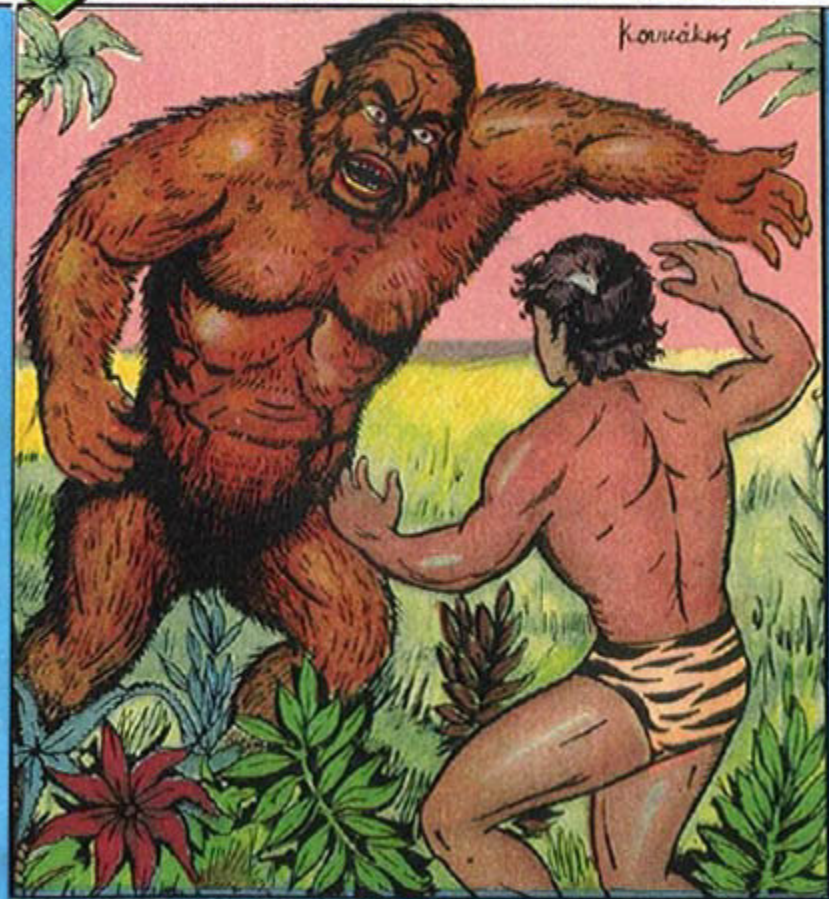

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

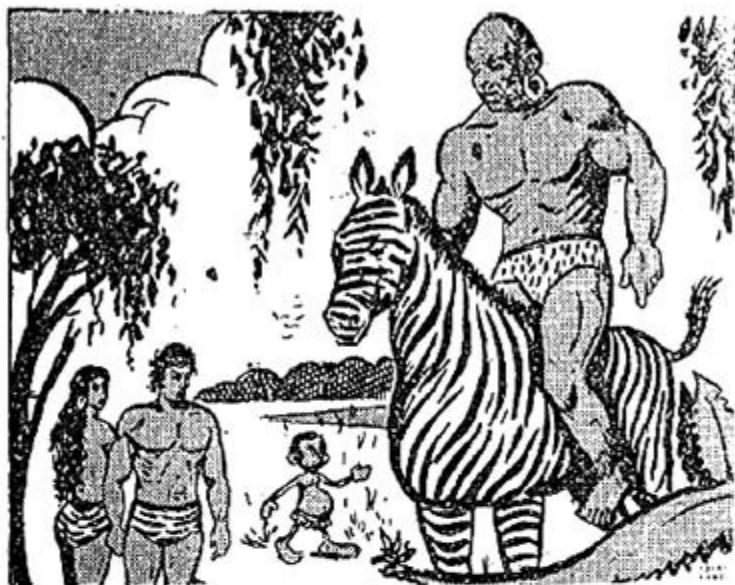
ΑΡ.
37

Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Σε λίγες στιγμές ένας τρομερός καβαλλάρης φθάνει και στήματται μπροστά τους. Βρίσκεται πάνω στη ράχι ενός τεραστίου και άγριου ραβδωτού ζέβρου.

Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ

← Μ' ΑΓΑΠΑ,
ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΙ>

Ή Ταταμπού κόβει μια μικρή κατάσπρη μαργαρίτα. Ρίχνει μια λοξή ματιά στον Γκαρούρ και αρχίζει να τη μάδα, ψιθυρίζοντας:

— Μ' αγαπά, δεν μ' αγαπά... Μ' αγαπά, δεν μ' αγαπά...
.....

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β ΡΟΥΤΣΟΥ

Είναι πρωί.

Ο Γκαούρ, η πανώρια μελαψή συντρόφισσά του και ο Ποκοπίκο είχαν κατέθει από το θεόρατο πέτρινο θουνό τους. Ύστερα, σκαρφαλώνοντας στα γύρω δέντρα, μάζεψαν καρπούς και γλυκόχυμα φρούτα. Και τέλος ξάπλωσαν

στο παχύ γρασίδι γιά νά ξαποστάσουν.

.....

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα συνεχίζει τό μάθημα τῆς μικρῆς ἀσπρῆς μαργαρίτας τῆς:

— Μ' ἀγαπᾶ, δέν μ' ἀγαπᾶ...

Καί τέλος, δταν ξεερριζώνει καί τό τελευταῖο φυλλαράκι τῆς, μουρμουρίζει μέ ἀπογοήτευσι:

— Δέν μ' ἀγαπᾶ!...

Ὁ Ποκοπικό πού ξαπλωμένος πλάι τήν παρακολουθεῖ, διαμαρτύρεται:

— Ὅχι! Σέ ἀγαπᾶ! Μή πιστεύης τίς μαργαρίτες. Εἶναι ψεῦδρες!

Ὁ μελαψός γίγαντας γελáει μέ τήν καρδιά του.

Ὁμως ἑαφνικά, γρήγορο ποδοβολητό ἀλόγου πού πλησιάζει, φθάνει σ' αὐτιά τους.

Κί' οἱ τρεῖς σύντροφοί μένουν ἀκίνητοι καί σιωπηλοί, Ἀφουγγράζονται ἀνήσυχoi.

Καί νά: Δέν ἔχουν περάσει λίγες στιγμές κι' ἕνας τρομακτικός μαῦρος καθ'αλλάρης φθάνει καί σταματάει μπροστά τους.

Βρίσκεται πάνω στή ράχι ἐνός μεγάλου καί ἄγριου ραβδωτοῦ ζέβρου.

Πηδαίει σθέλος κάτω. Ἐνῶ ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ ξεπιτιώνονται ὀρθοί καί τόν κυτάζουν μέ δέος καί φρίκη!

Τό τεράστιο στόμα του πλαίσιώνεται ἀπό χοντρά κόκκινα χείλια! Μαλλιὰ δέν ἔχει κα-

θόλου. Καί τό κεφάλι του εἶναι λειό καί γυαλιστερό σάν καρπούζι...

Ὁλόγυμνο εἶναι τό κόρμι του! Καί μόνο στή μέση του φοράει μιά μικρή προθιά πάνθηρα.

Τά μάτια τοῦ μαύρου ὑπεργίγαντα εἶναι κόκκινα σάν ματωμένα. Καί ἡ ἔκφρασί τους: κρύα κι' ἀπαίσια σάν τοῦ Χάρου.

Εἶναι ὁ φοβερός καί τρομερός Γιαχάμπα! Ὁ μαῦρος δαίμονας τοῦ ἀπέραντου κούφιου θουνοῦ. Ὁ ἀδάμυστος ἀράτης μέ τή σκληρή καρδιά καί τήν ὑπερφυσική δύναμι!

Ὁ Γκαοῦρ καί ἡ Ταταμποῦ ἔχουν μαρμαρώσει κυττάζοντας τον.

Ὁ Ποκοπικό πού ἔχει προλάβει νά κρυφτῇ μέ τρόπο πίσω ἀπό τόν κορμό κάποιου δέντρου, μουρμουρίζει:

— Ἄν κάνη πῶς φτερνίζεται, ἀδερφέ μου, θά διαλυθοῦμε ὅλοι μας. Σκόνη θά γίνουμε!..

ΜΙΑ ΦΟΒΕΡΗ ΑΠΑΓΩΓΗ

Ὁ τρομακτικός Γιαχάμπα ρίχνει τώρα λαίμαργες ματιές στήν πανώρια μελαψή «Κόρη τῆς Ζούγκλας». Καί μουγγρίζει θραχνά:

— Ὁμορφὴ εἶσαι!... Ἡρθὰ νά σέ πάρω!... Ὁ πανοδύναμος μάγος Νάχρα—Ντοῦ περιμένει νά μᾶς παντρέψῃ!...

Ὁ νᾶνος κρύβεται πιδό καλά πίσω ἀπό τόν κορμό τοῦ δέντρου, ψιθυρίζοντας ἀήσυ-

χος :
— Τούς δημοφους μαζεύει,
αδερφέ μου!... Δέν πρέπει νά
μέ δη. Θά κόψω τήν τύχη τοῦ
κοριτταιοῦ...

Ο ὑπεργίαντας ἀπλώνει
τώρα τήν τεράστια χερούκλα
τοῦ καί κάνει ν' ἀρπάξῃ τήν
Ταταμπού.

Ἀτρόμητος ὁ Γκαοῦρ μπαί-
νει στή μέση καί οὐρλιάζει ἄ-
γρια :

— Κάτω τά χέρια σου, κτη-
νος!...

Ὁ Γιαχάμπα καγχάζει ἀτά-

ραχος :
— Χό, χό, χό!... Χό, χό, χό!
Καί κυττάζει μέ περιφρόνη-
σι τόν... μικροσκοπικό μελαψό
γίγαντα! Παραξενεύεται πῶς
ένα ἀνθρώπακι σάν κι' αὐτόν
τόλμησε νά τά θάλῃ μαζί του.

Εἶναι ἀλήθεια, πῶς ὁ Γκα-
οῦρ φαίνεται σά νάνος μπρο-
στά του. Ὅμως ἡ καρδιά ἐνός
Ἑλλήνα εἶναι πάντοτε μεγα-
λείτερη ἀπό τό μπόδι του!...

Καί νά :

Σάν μανιασμένο λιοντάρι

Ὁ ὑπεροφυσικός Γιαχάμπα τινάζει τόν γιγαντόσωμο Ἑλλη-
να σάν ἀέσα. Ἐνδ' ἡ πανύρια Ταταμποῦ ποῦ βρίσκεται
πίσω καρφώνει μέ λυσσα τὸ μαχαίρι τῆς στή ραχί του!..

χύνεται άμέσως πάνω στον μαύρο δαίμονα! Οι τρομακτικές γροθιές του πέφτουν σάν θανατερό χαλάζι πάνω στο πρόσωπό του.

Μά ο γιγαντιαίος άράκης έξακολουθεί νά μένη ήσυχος και άτάραχος! Τά τρομερά κτυπήματα του Γκαούρ, δέν είναν γι' αυτόν παρά χάδια. Χάδια από τρυφερό χεράκι μικρού παιδιού.

Ο γιγαντώσωμος "Ελληνας όμως συνεχίζει την έπίθεσι και τίς γροθιές. Κι' ο Γιαχάμπα χάνει κάποτε την ύπομονή του.

Μέ τά τεράστια σιδερένια μπράτσα του άρπάζει τόν μεγαλύτερο γίγαντα. Παίρνει φόρα... Και μέ άφάνταστη δύναμι τόν τινάζει στόν άέρα!...

Ο Γκαούρ διαγράφει καμπύλη στό κενό... Και τό κορμί του πέφτει, κάνοντας βαρύ γδούπο, καμμιά σαρανταριά βήματα μακριά. Έκεί και μένει άκίνητος σάν σκοτωμένος...

Στό μεταξύ, ή Ταταμπού, βλέποντας τό κακό πού γίνηκε, έχει τραθήξει τό μαχαίρι της. Και τό καρφώνει μέ λύσσα στά πλατειά τριχωτά στήθια του ύπεργίγαντα.

Ο Γιαχάμπα καγχάζει και πάλι άτάραχος! Σηκώνει άργά τό χέρι, τραβάει τό μαχαίρι από τή σάρκα του και τό πετάει πέρα μέ περιφρόνησι.

Από την πληγή του τρέχει κόκκινο άχνιστό αίμα. Όμως δέν φαίνεται καθόλου νά ύποφέρη. Λές και γραντζουνίστηκε σέ κανένα άγκάθι.

Ταυτόχρονα σχεδόν άρπά-

ζει στή μασχάλη του την πανώρια μελαψή Κόρη. Ξαναπηδάει σθέλτος στή ράχι του τεράστιου ζέβρου του και ξεκινάει.

Η άμοιρη Ταταμπού ξεφωνίζει μέ φρίκη και άπόγνωση: — Βοήθεια Γκαούρου!.. ΣΩ σε μεεεεε!...

Ο Ποκοπικό, πού έχει παρακολουθήσει από την κρυψώνα του τή σκηνή τής άπαγωγής, θγαίνει άμέσως πίσω από τόν κορμό. Τρέχει πρós τόν μαύρο καθαλλάρη πού έχει ξεκινήσει και άπομακρύνεται... Τόν φθάνει γρήγορα, άρπάζεται από την ούρά του ζέβρου και σκαρφαλώνει... Θρονιάζεται στά καπούλια του.

Ο Γιαχάμπα κτυπάει μέ τά τεράστια πόδια του την κοιλιά του ζώου. Κι' έκείνο τρέχει μέ άφάνταστη ταχύτητα!

Ο νάνος καθισμένος άνακαυτικά στά πλατειά καπούλια του, σullenιέται:

— "Αν γυρίση ο άράπαρος και μέ δη, ούτε ψύλλος στόν κόρφο μου νάμανε! Έκτός άν προλάβω και τόν... σφάξω!

Ύστερα, κυττάζοντας παραξενεμένος τό ζωο μέ τίς άσπρόμαυρες ραβδώσεις, ψιθυρίζει:

— "Αμάν, άδερφέ μου!.. Πρώτη βολά γλέπω γάιδαρο... ριγέ!

ΜΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Ο τρομακτικός μαύρος άπαγωγέας φθάνει τώρα καλ-

πάζοντας και σταματάει στους πρόποδες ενός θεόρατου βουνού. Είναι δλόκληρο από μονοκόμματη μαύρη πέτρα.

Πρὶν σταματήσει, καλά-καλά, ὁ ζέβρος, ὁ Ποκοπίκο πηδάει κάτω. Καὶ οὐέλτος σὰν σαύρα τρυπώνει καὶ κρύβεται σ' ἕναν πυκνὸ θάμνο.

Ὁ Γιαχάμπα ξεπεζεύει τώρα κι' αὐτὸς κρατώντας τὴν Ταταμπού σφιχτά στὴν ἀριστερή του μασχάλη.

Δένει ἀμέσως τὸ ζέβρο στὸν χοντρὸ κορμὸ κάποιου κοντινοῦ δέντρου καὶ προχωρεῖ ἀργά...

Λίγο πὶὸ πέρα φαντάζει μιὰ μεγάλη σκοτεινὴ τρύπα. Σὰν εὐρύχωρο ἀνοιγμα σπηλιάς.

Ὁ γιγαντιαῖος ἀράπης μπαίνει μέσα...

Τὸ σκοτάδι εἶναι βαθὺ καὶ τὰ μάτια τῆς πανώριας Ἑλληνίδας, στὴν ἀρχή, δὲν ξεχωρίζουν τίποτα. Ὁμως, σιγά-σιγά, συνηθίζουν. Κι' ἀρχίζει, θαμπά-θαμπά, νὰ βλέπη: Τὸ τεράστιο μαῦρο πέτρινο βουνὸ εἶναι κούφιο στὸ ἐσωτερικὸ του.

Ὁ Ποκοπίκο θγαίνει πάλι οὐέλτος ἀπὸ τὸν πυκνὸ θάμνο καὶ τρυπώνει κι' αὐτὸς στὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα τοῦ βουνού. Προχωρεῖ πατώντας στὰ δάκτυλα τῶν ποδαριῶν του. Φροντίζει νὰ μὴ κάνῃ τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Ὁμως σὲ μιὰ στιγμή σκοτάρφει σὲ μιὰ πέτρα καὶ σωριάζεται, φαρδὺς-πλατύς, κάτω. Ἡ τρομερὴ σκουριασμένη χατζάρα του κάνει μεγάλο πά-

ταγο!

— Ντράγκι!

Ἡ Ταταμπού γυρίζει τὸ κεφάλι της καὶ τὸν ἀντικρύζει. Ὁ Γιαχάμπα ὅμως συνεχίζει ἀτάραχος τὸ δρόμο του. Προχωρεῖ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀπέραντου σκοτεινοῦ θόλου...

Ὁ νᾶνος πετιέται γρήγορα ὀρθὸς καὶ συλλογιέται:

— Θέλεις νᾶναι κουφούλιακας, ἀδερφέ μου; Θέλεις ὁ φουκαρὰς νὰ ἔχη... μυωπία στ' αὐτιά;!

Καὶ ξεθαρρεμένος κάπως, συνεχίζει ν' ἀκολουθεῖ τὸν τρομακτικὸ ὑπεργίγαντα...

Λίγο πὶὸ πέρα ὅμως ἔχει μιὰ ἔμπνευσι: Κτυπάει ἐπίτηδες κάτω τὴ χατζάρα του:

— Ντράγκ... Ντράγκ...

Ἡ Ταταμπού, κρεμασμένη ἀπὸ τὴ μασχάλη τοῦ Γιαχάμπα, ξαναγυρίζει τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω. Ὁ ἀράπης ὅμως μένει καὶ πάλι ἀτάραχος.

Ὁ Ποκοπίκο ξανακτυπάει πὶὸ δυνατὰ τώρα. Ὁ ὑπεργίγαντας οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δείχνει πὼς ἀκούσε τὸν κρότο.

Βέβαιος πᾶ ὁ νᾶνος, φωνάζει στὴν αἰχμάλωτη συντρόφισσα τοῦ Γκαούρ:

— Τυχεροὶ εἴμαστε, κυρά-Λουκούμω μου! Ὁ «Καρπούζοκέφαλος» εἶναι κουφάλογος! Ἄν γουστάρης μπορούμε νὰ κουβεντιάσουμε, νὰ περνᾷ κι' ἡ ὥρα μας!

Καὶ σκαρώνοντας στὰ οὐέλτα ἕνα φρέσκο-φρέσκο στιχά-

κι, τῆς τὸ τραγουδάει δυνατὰ καὶ φάλτσα :

*Ἕκρῖμας εἰς προφυλάξεις μὲν
ἔπῃγαν ὅλες τοῦμα !..
Καθότι δὲν δουλεύουν
τὰ ὦτα τοῦ Γιαχάμπα !*

Ο ΖΕΒΡΟΣ ΛΟΗΝΙΑΖΕΙ!

Προχωρῶντας ὁ Γιαχάμπα φθάνει τέλος στὸ κέντρο τοῦ ἀπέραντου σκοτεινοῦ θόλου. Καὶ σταματάει μπροστὰ σὲ μιὰ φωτισμένη στρογγυλὴ τρύπα τῆς γῆς, ποὺ μοιάζει-σάν εὐρύχωρο στόμιο πηγαδιοῦ.

Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ αὐτοῦ, φθάνουν ὡς ἐπάνω ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ καὶ δαιμονισμένοι ἦχοι τὰμ-τὰμ! Λὲς καὶ στὰ σπλάχνα τῆς γῆς, τὰ στοιχεῖά κι' οἱ θρυκόλακες ἔχουν στήσει τρελλὸ πανηγύρι!

Ὁ τρομακτικὸς ἀράπης χώνεται μέσα στὴ στρογγυλὴ τρύπα τῆς καταπακτῆς καὶ ἀρχίζει νὰ κατεδαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια τῆς.

Ἡ δυστυχισμένη Ταταμποὺ κτυπιέται καὶ σπαράζει στὴν ἀπαίσια ἀγκαλιά τοῦ φοβεροῦ τῆς ἀπαγωγέα!

Ὁ Ποκοπικό στέκει γιὰ λίγο ἀναποφάσιτος πάνω ἀπὸ τὸ φωτισμένο ἄνοιγμα τῆς γῆς.

— "Ἄν κατέβω, θ' ἀναγκαστῶ νὰ τὸν σφάζω καὶ θὰ λερῶσιν τὴν ἀστραφτερὴ χατζάρου μου! μουρμουρίζει σὺλλογισμένος.

"Ἐτσι, δὲν ἀκολουθεῖ ἄλλο τὸν τερατόμορφο ὑπεργίαν-

τα. Μόνο σκύθει πάνω ἀπὸ τὴν καταπακτὴ κι' ἀφουγγράζεται τ' ἀπελπισμένα ξεφωνητὰ τῆς δυστυχισμένης κοπέλλας.

Κι' ἐνῶ τὸ κωμικὸ πρόσωπό του παίρνει ἑκφρασι συμπόνιας, τῆς φωνάζει :

— Κουράγιο, Ταταμπούκα μου!... "Ἄν γλυτώσης αὐτὴ τὴ θολά, νὰ μοῦ... τρυπήσης τὴ μύτη!

Ὁ Γιαχάμπα συνεχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ ἀμέτρητα χωματένια σκαλοπάτια τῆς φοβερῆς καταπακτῆς...

Οἱ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ καὶ τὰ τὰμ-τὰμ ἀκούγονται τώρα ὅλο καὶ πιὸ δυνατὰ!

Ὁ νῆνος, σὸ μεταξὺ, ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασί του. Τὸ θάζει ἀμέσως στὰ πόδια καὶ φθάνει γρήγορα στὸ ἄνοιγμα τοῦ τεράστιου κούφιου βουνοῦ.

Βγαίνει ἔξω καὶ τὸ δυνατὸ φῶς τοῦ ἡλίου θαμπώνει τὰ, συνηθισμένα στὸ σκοτάδι, μάτια του...

Καὶ νά: Λίγο πιὸ πέρα, δεμένος στὸ χοντρὸ κορμὸ τοῦ δέντρου, ἔσκει ὁ ζέβρος.

Ὁ Ποκοπικό τὸν λύνει διαυτικὰ καὶ πηδάει σβέλτος στὴ ράχι του. Ὑστερα, κτυπῶντας τὸν στὴν κοιλιά μὲ τίς ἀπέραντες πατοῦσες τοῦ φωνάζει:

— Ἐμπρός, γαϊδουρογάδαρα! Τράβα γιὰ τὸ πέτρινο βουναλάκι μας... Πρέπει πρῶτα νὰ σώσω τὸν Γκαουράκο, τὸ φουκαρά!

Ὅμως τὸ τεράστιο ζῶο δὲν κουνιέται ἀπὸ τὴ θέσι του. Μὲ κανένα τρόπο δὲν ἀποφασίζει

νά ξεκινήση...

— Πρέπει νά πατήσω «γκά-
ζι», μουρμουρίζει ὁ Ποκοπίκο.
Καὶ σηκώνοντας τὴ θρυλικὴ
χατζάρα του γιὰ νά πάρη φό-
ρα, τὴν κατεβάζει μὲ θανατε-
ρὴ ὁρμὴ στοῦ κεφάλι τοῦ πει-
σματάρη ζέθρου!

Τὸ ζῶο ἀφηνιάζει. Σηκώνε-
ται σούζα στὰ πσινά του πο-
δάρια καὶ χλμιντρίζει ἄγρια.
Τέλος, ξεκινάει ἀπότομα καὶ
ἀρχίζει νά τρέχη σάν ἐλάφι!
Σάν ἀστραπή!

Ὁ Ποκοπίκο ποῦ θρίσκειται
πάνω στὴ ράχι του τὰ χρειά-

ζεται τώρα. Καὶ φωνάζει τρο-
μοκρατημένος στοῦ ζέθρου:

— Καλὰ ντέεεε!... Δὲν εἶπα-
με νά γίνης καί... λαγὸς στι-
φάδο!

Καὶ ἐνῶ τὸ παντελονάκι του
φτιαγμένο ἀπὸ τομάρι ἄγριου
κόνικλου, ὑγραίνεται ἀπὸ
τούς... χυμοὺς τοῦ φόβου του,
σκαρώνει ἓνα στιχάκι καὶ τὸ
σιγανοφιθυρίζει μὲ δέος καὶ ἀ-
πόγνωσι :

*«Γαῖδουραγδαῖδα γιγέ,
στὸ λέω ἰέεα—σκέεα :*

Ὁ τρομακτικὸς φαλακρὸς γίγαντας φέρνει τὴν πανώρια
Ταταμπεὺ στοῦ ἀπέραντο ἐσωτερικοῦ τοῦ κούφιου βουνοῦ του

Μὴν τρέχεις σὸν ματοσαυρὸν
καὶ σὸν ματοτοικλήτερον !»

Η ΚΑΤΑΠΑΚΤΗ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

Καὶ τώρα ἄς ἀφήσουμε τὸν Ποκοπίκο πάνω στὴ ράχι τοῦ ἀφηνιασμένου ζέθρου νὰ τρέχει πρὸς τοὺς πρόποδες τοῦ περήφανου ἑλληνικοῦ θουνοῦ. Ἐκεῖ ποῦ εἶχε μένει κτυπημένος καὶ ἀναίσθητος ὁ μελαψὸς γίγαντας Γκαούρ...

Ἄς τὸν ἀφήσουμε λοιπὸν κι' ἄς παρακολουθήσουμε μὲ τὴ φαντασία μας τὸν τερατόμορφον μαῦρον ὑπεργίγαντα Γιαχάμπα!

Καὶ νάτος: Κρατῶντας πάντα σφικτὰ στὴ μασχάλῃ του τὴν πανώρια Ταταμπού, συνεχίζει νὰ κατεβαίνει στὴ θαθεῖα καταπακτῇ.

Ὅσο προχωρεῖ, τὰ χωματένια σκαλοπάτια φωτίζονται περισσότερο. Καὶ οἱ ἀλαλαγμοὶ καὶ τὰ τὰμ-τὰμ, ὅπως εἴπαμε, ἀκούγονται πὺδ δυνατὰ.

Ὡσπου τέλος φθάνει κάποτε κάτω...

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα ἀνοίγει διὰπλάτα τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της.

Βλέπει, πῶς ἔχουν φθάσει σὲ μιὰ τεράστια ὑπόγεια αἰθουσα! Μεγάλῃ φωτιά μὲ λαμπερὲς φλόγες καίει στὴ μέση τῆς αἰθουρας αὐτῆς.

Γύρω στὴ φωτιά ἀμέτρητοι μαῦροι καννίθαλοι χορεύουν μανιασμένοι, ἀλαλάζοντας μὲ ἄγρια χαρά. Ἄλλοι καννίθαλοι, γύρω σὲ αὐτοὺς, κτυποῦν

τὰ τὰμ-τὰμ τοὺς δαιμονισμένους!

Ὅμως, τὰ μάτια τῆς Ταταμπού ἀντκρύζουν καὶ κάτι ἄλλο, ἀκόμα πὺδ καταπληκτικὸ: Ὀλόκληρῃ ἡ ὑπόγεια ἔκτασι εἶναι στρωμένη σπάταλα μὲ ἀμέτρητα μεγάλα καὶ ἀστραφτερὰ πετράδια!..

Εἶναι διαμάντια ποῦ ἀκτινοβολοῦν στὶς φλόγες τῆς μεγάλης φωτιάς. Καὶ κάνουν τὰ μάτια τῆς μελαψῆς Κόρης νὰ θαμπώνουν ἀπὸ τὶς ἐκτυφλωτικὲς λάμψεις τους...

Ὁ νοῦς τῆς πανώριας συντρόφισσας τοῦ Γκαούρ σαστίζει μπροστὰ σ' αὐτὸν τὸν δεινρεμένο κι' ἀτίμητο θησαυρὸ!

Ἔτσι, ξεχνάει, σὲ μιὰ στιγμή, τὴν τραγικὴ θέσι ποῦ βρίσκεται καὶ ψιθυρίζει:

— ὦ, ἂν εἶχε τὰ πολύτιμα αὐτὰ πετράδια ἡ φτωχιά πατρίδα μου: Ἡ δοξασμένη κι' ἀθάνατη Ἑλλάδα! Μ' ἕναν τέτοιο θησαυρὸ θὰ μπορούσε σίγουρα νὰ γίνῃ δυνατὴ, πλούσια κι' εὐτυχισμένη χώρα!..

Ἀμέσως ὁμως μετανοοῦν γιὰ τὴ σκέψι ποῦ ἔκανε καὶ συλλογιέται:

— Ὅχι!... Τὰ πλοῦτη κάνουν τοὺς ἀνθρώπους τεμπέληδες κι' ἀναίσθητους! Οἱ σταγόνες τοῦ τιμίου ἱδρώτος ποῦ χύνουν οἱ Ἕλληνες καλλιεργώντας τ' ἄγωνα θράχια τῆς Πατρίδας τους, εἶναι πὺδ ἀτίμητα διαμάντια! Ἀξίζουν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τ' ἄψυχά κι' ἄχρηστα αὐτὰ πετράδια!...

Ἡ ἄμοιρη Ἑλληνίδα ἔχει ξεχαστῇ στοὺς παράξενους συλλογισμοὺς τῆς.

Μὰ γρήγορα ἀπὸ τὰ σύννεφα τῆς φαντασίας ποὺ θρίσκειται, γκρεμίζεται πάλι στὴ φρικτὴ πραγματικότητά.

Οἱ καννίβαλοι μὲν ἀντικρύζουν τὸν γιγαντιαῖο Ἀρχηγὸ τους, ξαφνιάζονται. Τὰ τὰμ-τὰμ κι' ὁ χορὸς σταματοῦν μὲ μιάς. Καὶ ἀπόλυτη ἡσυχία γίνεται στὴν ὑπόγειά αἰθούσα τῆς φοβερῆς καταπακτῆς.

Ὁ Γιαχάμπα προχωρεῖ ἀργὰ καὶ μεγαλόπρεπα τώρα. Φθάνει κοντὰ στὴ μεγάλη φωτιά, ποὺ ἀντίκρου τῆς θρίσκονται δυὸ πρωτόγονοι βασιλικοὶ θρόνοι. Φτειαγμένοι ἀπὸ χοντροὺς κορμούς δέντρων. Σκαλισμένους καὶ οτολισμένους μὲ διαμάντια καὶ πολύχρωμα φτερά!...

Οἱ ἄγριοι καννίβαλοι γονατίζουν γύρω του μὲ σεβασμὸ καὶ δέος.

Ὁ γιγαντιαῖος Ἀρχηγὸς τοὺς καθίζει στὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ θρόνους τὴν πανώρια μελαψὴ σκλάβά του.... Στὸν ἄλλον κάθεται περήφανος ἑκείνος.

Καὶ κτυπάει τρεῖς φορές τὶς τεράστιες παλάμες του.

Οἱ ἀπαίσιοι μαῦροι τοῦ ἀνασηκώνονται...

Στὸ βάθος τῆς ὑπόγειας αἰθούσας θρίσκεται κάτω ἀνσπηλιά... Τὰ μάτια δλὼν καρφώνονται τώρα στὸ ἀνοιγμά τῆς.

Καὶ νά: Δὲν περνᾶνε λίγες

στιγμὲς κι' ἕνα ἀπαίσιο καὶ φρικτὸ στὴν ἐμφάνισι ἀνθρώπινο πλῆσμα παρουσιάζεται ἑκεῖ..

ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΝΥΦΗΣ»

Εἶναι ὁ τερατόμορφος καὶ μονόφθαλμος Μάγος Νάχρα-Ντού!

Πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴ μύτη καὶ στὴ μέση τοῦ μετώπου του φαντάζει ἕνα μεγάλο καὶ μοναδικὸ πράσινο μάτι. Τὰ μαλλιά του εἶναι ἄσπρα, μακρὰ καὶ χωρισμένα στὴ μέση! Τὸ σκελετωμένο κορμὶ του τυλιγμένο σὲ θρωμερὸ τομάρι λύκου... Στὸ ἀριστερὸ του χέρι κρατᾷ ἕνα τεράστιο κομπολόι. Ἀντὶς γὰρ χάντρες ἔχει ξεραμένα μάτια λιονταριῶν καὶ μικρὰ μαῦρα κέρατα ἀπὸ φαρμακερὰ φίδια.

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος προχωρεῖ τώρα ἀργὰ καὶ σταματᾷ μπροστά τοὺς δυὸ πρωτόγονους βασιλικούς θρόνους...

Μὲ τὸ τρομακτικὸ μάτι του ποὺ ξεχύνει παράξενον πράσινον φῶς, κυττάζει τὸν Γιαχάμπα καὶ τὴν Ταταμπού... Σηκώνει τὰ λεπτά μὰ νευρωμένα χέρια του ψηλά, σὰ νὰ πρόκειται νὰ προσευχηθῇ στοὺς ἄγριους Θεοὺς του...

Καὶ μὲ τὴ θραχνή καὶ ὑπόκωφ φωνή του ἀρχίζει τὴν ἀλλόκοτὴ τελετὴ τοῦ γάμου :

— «Ἐγώ, ὁ παντοδύναμος Μάγος Νάχρα-Ντού!.. Ἐγὼ ὁ ἀγαπημένος δοῦλος τῶν θεῶν

τῆς Ζούγκλας, ἐνῶνω σήμερα
τίς ψυχὲς καὶ τὰ κορμιά σας».

Καὶ συνεχίζει στὸν ἴδιο μυ-
στηριακὸ τόνο :

— Δοξασιμένε κι' ἀδάμαστε
Γιαχάμπα! Δέξου νὰ κάνης
σκληρά σου τὴν πανώρια καὶ
ἀτρόμητη κόρη τῆς Ζούγκλας!
Τὴν ἑακουσμένη Ταταμπού!...

»Τὰ μαλλιά της μοιάζουν
μὲ μαύρα σύννεφα ἀγρίας μπό-
ρας!... Τὰ χεῖλιά της: μὲ δυὸ
μικρὲς κι' ἀσθεστες φλόγες!..
Τὰ μάτια της: μὲ ἀτίμητα
μαυροπράσινα διαμάντια! Τὸ
μελαφὸ κορμὶ της: μὲ τὸν πιὸ
γλυκόχυμο καρπὸ τοῦ δέν-
τρου τῆς Ἀγάπης!...

»Κι' ἐσύ, ὑπέροχη κι' εὐγε-
νικὰ Ταταμπού! Δέξου νὰ γί-
νῃς παντοτεινὴ σκληρά τοῦ
παντοδύναμου Γιαχάμπα! Τοῦ
βασιλιά τῶν Μαύρων Δαιμό-
νων!

»Τὸ κορμὶ τοῦ Ἀφέντη σου
εἶναι πιὸ σκληρὸ κι' ἀπὸ τὸ
αἶθερο!... Ἡ καρδιά του πιὸ
ἀγρία κι' ἀπὸ τὸ λαθωμένο λι-
οντάρι!...

Ἡ Ταταμπού πετιέται ὀρθή
ἀπὸ τὸ θρόνο της.

— Συχαμερὸ τέρας! φωνά-
ζει στὸν Γιαχάμπα. Ποτὲ δὲν
θὰ γίνω οὔτε σκληρά, οὔτε
συντρόφισσά σου!...

Μὰ ὁ ἀρχοντας τῶν Μαύ-
ρων Δαιμόνων εἶναι κουφός.

— Τί λέει; ρωτᾷ τὸν μο-
νόφθαλμο Μάγο.

Μὲ νοήματα ἐκεῖνος τοῦ δί-
νει γρήγορα νὰ καταλάβῃ.

Ὁ τρομακτικὸς ὑπεργίγαν-
τας καυχᾶται τώρα :

— Χό, χό, χό!.. Χό, χό, χό!..

Ἡ πανώρια Κόρη γυρίζει ἀ-
μέσως στὸ Νάχρα—Ντού.

— Ἐσὺ μοῖσθησες πάλι τὴν
παγίδα! μουγγρίζει μὲ μῖσος.
Ὅμως αὐτὴ τῇ φορᾷ δὲν θὰ
γλυτώσῃ!...

Καὶ μανιασμένη χύνεται πᾶ-
νω του. Μὲ νύχια καὶ δόντια
ζητάει νὰ τὸν κατασπαράξῃ!

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Ὁ Γιαχάμπα ἀπλώνει τὸ τε-
ράστιο χέρι του. Τὴν ἀρπάζει
θάναυσα καὶ τὴν ξανακαθίζει
στὸ θρόνο.

Ἡ Ταταμπού νοιώθει πὼς ἡ
δύναμις του εἶναι τρομακτικὴ.
Καταλαβαίνει πὼς τίποτα πιὰ
δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ. Καὶ μένει
στὴ θέσι ποῦ ὀρίσκειται, ἀκίνη-
τη, σὰν μαρμαρωμένη.

Ὁ Νάχρα—Ντού καρφώνει
στὸ πρόσωπό της τὸ βλέμμα
του. Πασχίζει νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ
τὴ θέλησι.

Τίποτα ὅμως!... Ἡ ὑπερ-
φυσικὴ δύναμις ποῦ ἔχει τὸ
πράσινο φῶς τοῦ ματιοῦ του,
δὲν ἐπιδρᾷ στὴ μελαψὴ Κόρη.
Γιατὶ τὸ φίλτρο τῆς γιάτρισ-
σας Χούλχας ποῦ κάποτε εἶχε
πιῇ, τὴν προστατεύει ἀκόμα
καὶ τώρα.

Ἡ Ταταμπού νοιώθει μέσα
τῆς τὴν προσπάθεια ποῦ κάνει
ὁ μονόφθαλμος Μάγος καὶ
τοῦ φωνάζει:

— Ὅχι!.. Ποτὲ δὲν θὰ μπο-
ρέσῃς νὰ μὲ κάνῃς σκληρά αὐ-
τοῦ τοῦ μαύρου γουρουνιοῦ!

Ὁ φοβερός Γιαχάμπα δὲν
ἀκούει τὰ λόγια της, φυσικά.

Ὅμως ἀπὸ τὸ ὄφος καὶ τὶς κινήσεις τῶν χειλῶν τῆς καταλαβαίνει τί εἶχε πῆ.

Ἔτσι, πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς κι' ἀγριεμένος! Κυττάζει μὲ μῖσος τὸ Μάγο καὶ μουγγρίζει θραχνά:

— Σκύλε Νάχρα-Ντού! Θά σὲ θυγᾶλῶ τὸ πράσινο μάτι σου, γιατί τίποτα δὲν ἀξίζει πιά!

»Μοῦ ὑποσχέθηκες πῶς ἂν ἀρπάξω τὴν πανώρια μελαψὴ γυναῖκα θά τὴν κάνης νά μὲ ἀγαπήσῃ! Νά μὲ παρακαλᾷ

νά γίνῃ σκλάβος καὶ συντροφισά μου! Νά γίνῃ βασίλισσα τῶν Μαύρων Δαιμόνων τοῦ κούφιου πέτρινου θουνοῦ! Ὁ-μως ἐσύ...

Ὁ τερατόμορφος Μάγος ἔχει καρφώσει τώρα τὸ φοβερὸ πράσινο μάτι του στὸ πρόσωπο τοῦ Γιαχάμπα...

Καὶ νά: Ὁ μανιασμένος ὑπεργίγαντας ἀρχίζει σιγά-σιγά νά μαλακώνῃ!... Νά χάνῃ τὴ θέλησὶ του...

Ὡσπου τέλος τὸ ἄγριο πρόσωπό του παίρνει ἑκφρασι τέ-

— «Ἐγώ, ὁ παντοδύναμος Μάγος Νάχρα-ντού ἐνῶν α· μερὰ τὶς ψυχὲς καὶ τὰ νορμὰ τοῦ ἀτρόμητου Γιαχάμπα καὶ τῆς πανώρια; Ταταμποῦ

λειασι κι' ἀπόλυτης ὑποταγῆς!
Τὰ τρομερά μάτια του ἀντι-
κρύζουν μέ δεός τώρα τόν ἀ-
παίσιο Μάγο!...

Ὁ Νάχρα-Ντού χαμογελάει
μέ σατανική ἱκανοποίησι... Ξέ-
ρει πῶς ὁ ἀδάμαστος ἀρχηγός
τῶν Μαύρων Δαιμόνων ἔχει ὑ-
πνωτιστή... Πῶς εἶναι πιά τυ-
φλό ὄργανο στά χέρια του...

Καί μέ σιγανή θαθειά φω-
νή, πού σχεδόν δέν ἀκούγεται,
τόν διατάζει:

— Πέο' στούς ἀνθρώπους
σου νά δέσουν γερά τή μελα-
ψή γυναῖκα...

Ὁ Γιαχάμπα ὑπακούει χω-
ρίς ἀντίρρηση:

— Δέστε τή γρήγορα! φω-
νάζει στούς καννίβαλους πού
βρίσκονται γύρω στή μεγάλη
φωτιά.

Ἡ ἄμοιρη Ταταμπού κατα-
λαθαίνει τώρα τί ἔχει γίνεῖ.
Κι' ἐκείνη κάποτε εἶχε πάθει
τά ἴδια!... Τό ἀπαίσιο πράσινο
μάτι τοῦ τερατόμορφου Μά-
γου τῆς εἶχε ἀφαιρέσει κάθε
θέλησι! Ἐνα ἀβούλο πλᾶσμα
εἶχε γίνεῖ στά χέρια του!

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΠΑΓΩΓΗ.

Καί νά:

Τέσσερες ἀπό τοὺς μαύρους
Δαίμονες φέρνουν γερά χορ-
τόσχοινα. Καί πασχίζουν νά
δέσουν τὰ χέρια καί τὰ πόδια
τῆς μελαψῆς Κόρης.

Μά ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα
τοὺς ἐμποδίζει. Παλεύει καί
κτυπιέται μαζί τους σάν μα-
νιασμένη τίγρι!...

Σε μιά στιγμή ἀγκαλιάζει

μέ τίς παλάμες τὸ λαιμό
τῆς καί τὸν σφίγγει μέ ὅλη
τῆς τὴ δύναμι. Θέλει νά πνιγῇ.
Ν' αὐτοκτονήσῃ!... Θέλει μέ
τὸ μαύρο θάνατο νά σωθῇ ἀπὸ
τὰ βρωμερά χέρια τοῦ Νάχρα-
Ντού!

Τίποτα ὁμως δέν καταφέρ-
νει.

Οἱ καννίβαλοι δυσκολεύον-
ται στὴν ἀρχή, μὰ στὸ τέλος
τῆ δένουν χειροπόδαρα!

Ὁ τερατόμορφος Μάγος δια-
τάζει, σιγὰ πάλι, τὸν ὑπνωτι-
σμένο Γιαχάμπα:

— Πέο' τοὺς νά τὴν ἀνεβά-
σουν ἀπὸ τὰ χωματένια σκα-
λοπάτια. Νά τὴ θγάλουν ἔξω
ἀπὸ τὸ κούφιο πέτρινο θοῦνὸ
σου...

Ὁ τρομακτικὸς ὑπεργίαν-
τας εἶναι, θέβαιρα, κουφός. Ὁ-
μως τὸν Νάχρα-Ντού τὸν ἀ-
κούει. Γιατί ἡ φωνὴ τοῦ Μά-
γου φθάνει, μέσα θαθειά, στὴν
ψυχὴ του!

Καί, ὑπάκουος σάν σκύλος
κι' αὐτὴ τὴ φορὰ, διατάζει
τοὺς μαύρους τοῦ νά θγά-
λουν τὴν Ταταμπού ἔξω...

Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς τῆ σηκώ-
νουν στά χέρια τους. Προχω-
ροῦν στὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα
τῆς καταπακτῆς. Καί ἀρχίζουν
ν' ἀνεβαίνουν ἀργὰ τ' ἀμέτρη-
τα χωματένια σκαλοπάτια.

Ὁ ἀπαίσιος Νάχρα-Ντού
τοὺς ἀκολουθεῖ...

..

Ξαφνικά, τρομακτικὸς κρό-
τος ἀντηχεῖ πάνω ἀπὸ τὸν τε-
ράστιο θόλο τοῦ κούφιου πέ-

τρινου θουνού! Όλοκληρη ή καταπακτή σείεται σάν από φοβερό σεισμό!

Οί μαύροι Δαίμονες αρχίζουν νά τρέχουν έδω κι' εκεί ξεφωνίζοντας τρομοκρατημένοι! Χαλασμός κόσμου γίνεται στην άπέραντη ύπόγεια αίθουσα!

Οί δυό κανίβαλοι πού άνεβαίνουν τά χωματένια σκαλοπάτια, γκρεμίζονται πάλι στην καταπακτή. Μαζί τους πέφτει και ή δεμένη Ταταμπού!... Κι' όλοι μαζί, στην πτώσι τους, παρασέρνουν και τόν τερατόμορφο Μάγο πού τούς άκολουθούσε σέ μερικά σκαλοπάτια πάρα κάτω...

Άφάνταστος πανικός τώρα επικρατεί παντού!

Οί κανίβαλοι πού θρίσκονται κάτω, στριφογυρίζουν τρομαγμένοι σάν ποντίκια στη φάκα! Ό Ένας σπρώχνει και ποδοπατάει τόν άλλον, ούρλιάζοντας φρικτά κι' άπαισία!

Μερικοί άπ' αυτούς πέφτουν, άθελά τους, στις λαίμαργες φλόγες της μεγάλης φωτιάς... Και ή τεράστια καταπακτή γεμίζει από τσίγκνα ψημένης σάρκας!...

Μονάχα ό Γιαχάμπα δέν έχει πάρει μέρος σ' αυτό τό πανδαιμόνιο. Στέκει όρθός, ακίνητος και χαμένος... Τά κόκκινα ματωμένα μάτια του είναι θολά. Σάν άνοικτά μάτια νεκρού!

Ό Νάχρα-Ντού συνέρχεται, από την πτώσι, πιδ μπροστά από τούς δυό άραπάδες. Και άρπάζοντας στην άγκαλιά του

τή δεμένη Ταταμπού, άνεβαίνει τά χωματένια σκαλοπάτια, θβάνει επάνω.

Ό θόλος τού κούφιου θουνού είναι γεμάτος άσπρους καπνούς. Τίποτα δέν μπορεί νά διακρίνη...

Όμως, προχωρεί ψάχνοντας στά στραβά.

Τέλος, θρίσκει κάποτε τό μοναδικό άνοιγμα και θγαίνει έξω...

Και αυτός και ή μελαψή Κόρη παίρνουν τώρα βαθειές και γρήγορες ανάσες. Οί καπνοί μέσα στο κούφιο πέτρινο θουνό τούς είχαν πνίξει!...

Έτσι, σέ λίγες στιγμές, καταφέρνουν νά συνέλθουν.

— Σκύλε! ούρλιάζει τώρα ή δεμένη Ταταμπού στον άπαισιο τερατόμορφο Μάγο. Σκότωσέ με, λοιπόν, νά γλυτώσω από τά χέρια σου!...

Ό Νάχρα-Ντού καγχάζει :

— Χά, χά, χά!... Αυτή τη φορά δέν μου γλυτώνεις, ό μορφούλα μου! Έγώ έβαλα τό Γιαχάμπα νά σέ άρπάξη!... Γιατί ήξερα πώς θά κατάφερνα στο τέλος νά σέ άποκτήσω. Και τώρα θά ζήσης παντοτεινά μαζί μου στον «Κάτω Κόσμο»! Θά γίνης Ιέρεια τού παντοδύναμου Μαύρου Θεού!

Και κρατώντας τη πάντα στην άγκαλιά του ξεκινάει άργά... Παίρνει τό κρυφό μονοπάτι πού θά τόν θγάλη στην καταραμένη τρύπα της γής. Κι' από αυτήν θά κατέβη στο βαθύ και φρικτό ύπόγειο άντρο του!...

Όμως, δέν έχει προχωρήσει

πολύ, όταν μιά φωνή τὸν σταματάει. Καὶ ἡ θανατερὴ κάννη ἐνὸς μεγάλου πιστολίου δείχνει τὸ κεφάλι του.

— “Ἀφῆσε κάτω τὸ κορίτσι! τὸν διατάζει τώρα ἡ φωνὴ τοῦ ἀγνωστού. Καὶ γρήγορα, ἂν δὲν θέλῃς νὰ τινάξω τὰ μυαλά σου στὸν ἀέρα!...

“Ὁ μονόφθαλμος Μάγος νοιώθει κρύο ρίγος στὸ σκελετωμένο του κορμί! Παρατάει κάτω τὸ δεμένο θῦμα του καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια τρομαγμένος!

Τόσος ἦταν ὁ φόβος ποὺ ἐνοίωσε στὸ ἀντίκρουμα τῆς κάννης τοῦ πιστολίου, ὥστε δὲν σκέφθηκε νὰ χρησιμοποίησιν τὴ μαγικὴ δύναμι τοῦ πράσινου ματιοῦ του. Νὰ ναρκώσῃ τὴ θέλησιν καὶ νὰ κάνῃ ὑποχείριό του τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ πιστόλι.

“Ἡ Ταταμποῦ γυρίζει τώρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀναπάντεχου σωτήρα της. Μὰ μὲ τὴν πρώτη ματιά ποὺ τοῦ ρίχνει, ἀπὸ τὰ πονεμένα στήθια της βγαίνει ἓνα χαρούμενο ξεφωγητό :

Ο ΓΚΑΟΥΡ...

ΤΡΩΕΙ ΞΥΛΟ!

“Ἀρκετὰ γεγονότα εἶδαμε μέσα κι' ἐξω ἀπὸ τὸ κούφιο πέτρινο θουνό!...

Καιρὸς εἶναι τώρα νὰ γυρίσουμε λίγο πίσω στὴν ἱστορίαν μας. Καὶ νὰ παρακολουθήσουμε τὸν φοβερό καὶ τρομερό Ποκοπικό...

“Ὅπως θυμόσαστε, τὸν εἶχα-

με ἰδεῖ νὰ φεύγῃ καθαλλάρης στὸ ζέβρο καὶ νὰ τρέχῃ πρὸς τοὺς πρόποδες τοῦ περήφανου ἐλληνικοῦ θουνό. “Εκεῖ ποὺ εἶχε μείνει κτυπημένος καὶ ἀναίσθητος ὁ Γκαοῦρ.

Καὶ νά: Σὰν τέλος φθάνει κάποι' ἐκεῖ, ὁ μελαψὸς γίγαντας θρίσκειται ξαπλωμένος στὸ ἴδιο μέρος. Καὶ ἀκίνητος σὰν νεκρός!

“Ὁ μικροσκοπικὸς νῆνος πηδαίει ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ ζέβρου καὶ τὸν ἐγκαταλείπει. Σκύβει μὲ θιάσι καὶ λαχτάρα πάνω στὸν Γκαοῦρ. Καὶ κάνει, ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὸν συνφέρει...

Κουβαλάει ἀκόμα καὶ ὁροσερὸ νερὸ ἀπὸ κάποια κοντινὴ πηγὴ καὶ θρέχει τὸ κεφάλι του.

Τίποτα ὁμως!...

“Ὁ γιγαντώσωμος “Ελληνας ἔχει πέσει σὲ βαθὺ λήθαργο! “Ἄν δὲν ἐκταποῦσε ἀδύναμα ἡ καρδιά του, θάλεγε κανεὶς πὼς εἶναι πεθαμένος!

“Ὁ Ποκοπικό χάνει πιά τὴν ὑπομονή του. Καὶ κυττάζοντας ἐξω φρενῶν τὸν ἀναίσθητο γίγαντα, μурμουρίζει:

— Πολὺ λυπᾶμαι, καπετὰν Μαντράχαλε! Μὰ θὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ μεταχειρισθῶ θίαν. Τοῦτέστιν, ἀδερφέ μου, θὰ σὲ μурμλᾶνω στὶς «γρήγορες»!

Καὶ τὸν ἀρχίζει στὰ χαστούκια :

— Κλάφ! Κλούφ!... Κλάφ!... Κλούφ!...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γκαοῦρ ἀπὸ κίτρινο ποὺ εἶναι, ἀρχίζει σιγά-σιγά νὰ ροδίζει... Τὸ αἶμα ἀνεβραίνει στὸ κεφάλι του,

“Ετσι, άνοιγοντας άργά τά μάτια, έρχεται στά συγκαλά του!...

“Ο νάνος μурμουριζει Ικα-νοποιημένος :

— Καλά τó λένε: Τó ξύλο θγήκε από τόν Παράδεισο!... “Αμέεε;!

“Ο Γκαούρ πετιέται τώρα όρθός και κυττάζει γύρω του χαμένα... Φαίνεται πώς κάνει μιά προσπάθεια νά συγκεντρώσ η τή σκέψη του. Νά θυμηθί... Και σέ μιά στιγμή ρωτάει τόν Ποκοπίκο :

— “Η Ταταμπού;! Ποδ είναι ή Ταταμπού;!

“Ο τετραπέρατος νάνος τού τó φέρνει μέ τρόπο:

— “Ηθελε νά ξεσκάση ή φουκαριάρα!... Πήγε μιά θολ-τίτσα μέ τόν... γάϊδαρο ριγέ!

Και συνεχίζει σοβαρά - σοβαρά:

— Για νά μη πέση όμως από τή ράχι του, τήν κρα-τούσε ό Γιαχαμπίμης! “Ο «Καρπουζοκέφαλος» ντέ! Πολύ «καθώς πρέπει» κύριος!

“Ο Γκαούρ, πού δέν κατα-λαβαίνει τίποτ’ άπ’ όλ’ αυτά, άφρίζει από τó κακό του. Και χουφτιάζοντάς τον από τή μέση, μέ τή μιά του παλάμη, τόνσφίγγει μέ λύσσα :

— Μάησε, θρωμερό πον-τίκι! μουγγρίζει άγρια. Πέσ’ μου λοιπόν: τί γίνηκε ή Τα-ταμπού;

— Καλά ντέ, ξεφωνίζει πο-νεμένα ό Ποκοπίκο. Λεμονό-κουπα είμαι, άδερφέ μου, και μέ στίθεις έτσι;

Και θέλοντας και μή, τού

δίνει «χαρτί και καλάμαρι» ό-λα όσα είχαν συμβί.

Τέλος, καταλήγει άπογοη-τευμένος :

— “Αδερφούλη μου, ό Για-χαμπάκαρος σέ κανόνισε κα-λά! Μιά σουδωσε, και κόν-τειψες νά γίνης Σπούντικ! “Α-μέ! Τί τόν πέρασες; Για Ταρ-ζανάκο ποδναι τού χεριού σου;

— Πάμε λοιπόν, μурμουρι-ζει συλλογισμένος ό Γκα-ούρ. Πάμε γρήγορα νά μου δείξης πού βρίσκεται τó κού-φιο μαύρο βουνό τού Γιαχά-μπα...

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ!

Κι’ άμέσως ξεκινάνε μαζί. Τρέχουν για νά φθάσουν εκεί όσο πιό γρήγορα μπορούν...

“Ομως άλλοίμονο!...

Σέ μικρή απόστασι από τούς πρόποδες τού βουνού τους, άκούνε τó τρομακτικό ούρλιαχτό τού Νταμπούχι!... Τού γοριλλάνθρωπου πού έ-χει χάσει τή λογικά του για τήν άγάπη τής πανώριας με-λαψής Κόρης!

“Ο Γκαούρ κάνει άμέσως ν’ αλλάξη πορεία. Και παίρνον-τας κάποιο λοξό μονοπάτι, ζητάει ν’ αποφύγη τó κακό αυτό συναπάντημά...

Μά ό μανιασμένος γοριλ-λάνθρωπος τόν βλέπει. Και φθάνει τρέχοντας κοντά του:

— Ταταμπού; Ταταμπού ; ούρλιάζει έρωτηματικά.

Και χύνεται νά σπαράξη

Σ'ὴν τριπλή ἡ πυνώσια -Κόρη τῆς Ζεὺγυλας- χύνεται πᾶ-
νυ στὸν ἀγκίσιο καὶ μονόφθαλμο Μάγο Νάχοα Ντεῦ. Μὲ
νύχια καὶ δόντια ζητάει νὰ τὸν σπαράξῃ.

τὸν μελαψὸ γίγαντα...

Ὁ Γκαοῦρ θὰ μπορούσε νὰ
τὸ θάλῃ στὰ πόδια καὶ νὰ σω-
θῇ. Ὅμως, σὰν Ἕλληνας ποῦ
εἶναι, δὲν ὑποχωρεῖ ποτέ!

Στέκει λοιπὸν ἀκλόνητος
ἐκεῖ ποῦ θρίσκεται καὶ ἀντι-
μετωπίζει τὴν ἐπίθεσι τοῦ
τρελλοῦ Κτηνανθρώπου!..

Ἀρχίζει νὰ παλεύῃ καὶ νὰ
κτοπιέται μαζί του σὰν ἴσος
μὲ ἴσο!

Ὁ Ποκοπίκο σκαρφαλώνει
σὰν πίθηκός στὸ πρῶτο δέν-
τρο ποῦ θρίσκεται μπροστά
του. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ, ξεφωνίζει
κατενθουσιασμένος :

— Τσακωθῆτε καὶ μὴ μαλ-
λώνετεεεε!.. Ἐγὼ θὰ σᾶς κά-
νω τὸ διαιτητὴ γιὰ νὰ σπάω
πλάξι!...

Καὶ τοὺς σκάει, ἐκ τῶν ἄ-
νωθεν, τὸ ἀπαραίτητο στι-
χάκι :

«Δέν εἶμαι ἐγὼ δειλός! Δέν
[ἔχω φοβηθῇ!
Οὔτε σκαρφάλωνα ψηλά γιὰ
[νὰ λουφάξω!
Κι' ἂν τύχῃ κάποιος ἀπ' τοὺς
[θεοὺς νὰ σκοτωθῇ,
ὡς μοῦ φανάξῃ νὰ κατέβω νὰ
[τὸν... σφάξω!»

Ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Νταμποῦχ

έχουν γίνει, στο μεταξύ, ένα κουβάρι. Και συνεχίζουν να παλεύουν και να χτυπιούνται σαν μανιασμένα θηρία!...

Ο μελαμψός γίγαντας φαίνεται σά νάνος μπροστά στον τεράστιο γοριλλάνθρωπο. Όμως, η καρδιά ενός Έλληνα δεν δειλιάζει ποτέ! Όσο δυνατός και τρομακτικός αν είναι ο αντίπαλος!

Έτσι κι' αυτή τη φορά ο δοξασμένος πατριώτης μας της Ζούγκλας, τιμάει τη λεβέντικη ελληνική γενιά!...

Όμως, όσο κι' αν πασχίζει,

ο άμοιρος, τίποτα δεν μπορεί να καταφέρει! Ο Νταμπούχ είναι ασύγκριτα πιο δυνατός απ' αυτόν!...

Και ο τρελλός γοριλλάνθρωπος δεν άργεί να τον δαμάσει!

Με μία φοβερή γροθιά στο κεφάλι, σωριάζει κάτω άναίσθητο τον Γκαούρ.

Ο Ποκοπίκο, που παρακολουθεί από τα ψηλά κλαδιά του δέντρου, μωρμουρίζει:

— Κρίμας τό μπόι σου, Μαν τραχαλομαντράχαλε!... Ούτε μαμζέλ να ήσουν, δεν θα λι-

Ο Νταμπούχ κι' ο Γιαχάμπα πιάνονται στά χέρια. Και μαζί θανάσιμη μονομαχία αρχίζει ανάμεσα στους δύο τρομακτικούς τερατανθρώπους!

ποθυμούσες τόσο εύκολα!...

‘Ο Νταμπούχ δὲν πανηγυρίζει γιὰ τὸ κατόρθωμά του. Οὔτε κτυπάει θριαμβευτικά μὲ γροθιὲς τὰ στήθεια του, ὅπως συνηθίζει σὲ τέτοιες περιπτώσεις!

Μόνο σκύβει πάνω στὸ ἀναίσθητο παλικάρι καὶ τὸ ἀγριο καὶ τρομακτικὸ πρόσωπό του ἡμερεύει σιγά-σιγά!

“Εκφρασι συμπίνας, καλωσύνης καὶ ἀγάπης φωτίζουν τὰ σκοτεινὰ θαβουλωμένα μάτια του.

Μέσα του ἔχει ἀρχίσει νὰ πεθαίνει τὸ κτήνος καὶ νὰ γεννιέται ὁ ἄνθρωπος... Μετανοιώνει γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκανε καὶ χαϊδεύοντας τὰ σγουρὰ μαῦρα μαλλιά τοῦ γίγαντα, ψιθυρίζει :

— Γκαούρ... ‘Εγώ... ‘Αγαπάει!...

“Ετοι, μὲ τρεῖς λέξεις πάντα, διατυπώνει τίς σκέψεις του.

‘Ο Ποκοπίκο τοῦ φωνάζει ἀπὸ πάνω:

— Τέτοιες ἀγάπες νὰ σοὺ λείπουνε, μπαρμπα-Δεινόςασυρε!...

‘Ο τρομερὸς γοριλλάνθρωπος ἔχει χρυσοῦ καρδιά στὸ βάθος. “Ομως, ἡ ἀγνή ἀγάπη του γιὰ τὴν πανώρια Ταταμπού, ἔχει σαλέψει τὸ λογικὸ τοῦ ἀμοιροῦ. Κάθε φορὰ ποῦρχειται στὰ λογικά του, μετανοιώνει. Κι’ ἀπὸ ἄγριο λιοντάρι, γίνεται ἓνα τρυφερὸ κι’ ἄκακο ζαρκάδι.

“Ετοι, σηκώνει τώρα στὰ τεράστια τριχωτὰ μπράτσα

τοῦ τὸν Γκαούρ καὶ ξεκινάει... Τραβάει γιὰ τὸ θεόρατο δέντρο ποὺ ἔχει στήσει τὴν παράξενη καλύβη του.

‘Ο Ποκοπίκο πηδάει σβέλτος ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ κάνει νὰ τρέξη κοντὰ του. Νὰ τὸν παρακαλέσῃ ν’ ἀφήσῃ τὸν μελαψὸ γίγαντα. Νὰ μὴ τοῦ κἀνὴ χειρότερο κακὸ.

“Ομως μετανοιώνει ἀμέσως καὶ κοντοστέκεται συλλογισμένος :

— Θέλεις, ἀδερφέ μου νὰ τὸν ξανασφίξῃ ἡ τρέλλα καὶ νὰ μᾶς καθάρῃ καὶ τοὺς δυὸ στὰ γρήγορα; “Ας δώσω τόπο στὴν ὄρη!...

“Απὸ τὴ θέσι ποὺ θρίσκειται τώρα, κυτιάσει τὸν γοριλλάνθρωπο ποὺ ξεμακραινέι, κουνώντας ἀπειλητικὰ τὴν κεφάλαι του. “Υστερα τοῦ φωνάζει:

— ΜπαρμπαΔεινόςασυρεε!

‘Ο Νταμπούχ κοντοστέκεται καὶ γυρίζοντας τὸν ρωτάει:

— Ποκοπίκο... Τί... θέλεις;

— Γιὰ πὲς ἄλεύρι, τοῦ κἀνὴ ὁ νᾶνος.

— “Αλεύρι!

— ‘Ο «Καρπουζοκέφαλος» σὲ γυρεύει!...

Καὶ προσθέτει:

— Μονάχα αὐτὸς θὰ σὲ κανονίσῃ ἑσένα! “Αν δὲν τὸν θάλω νὰ σὲ σχίσῃ σὰν χασέ, νὰ μὴ μὲ λένε... Θρασύβουλο! “Αμέεεε;!...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ

«ΦΙΛΤΡΟ»

‘Ο κουτοτετραπέρατος νᾶνος μένει γιὰ λίγο ἀκίνητος

και θαθειά συλλογισμένος..

Ξαφνικά, τὰ μεγάλα γουρλωμένα μάτια του φωτίζονται παράξενα... Θυμάται τὸ Γιαχάμπα πὺ εἶχε πῆ πὺς ὁ Νάχρα-Ντοῦ περίμενε νὰ τὸν παντρεύῃ μὲ τὴν Ταταμπού. Καὶ μουρμουρίζει:

— Ἀρα σὴν ὑπόθεσι εἶναι ἀνακατωμένος καὶ ὁ μπάριμπα «Κλεφτοφάναρος»!

Ὁ Ποκοπίκο ξέρει καλὰ τὴ μαγικὴ δύναμι πὺ εἶχε τὸ μεγάλο πράσινο μάτι τοῦ Μάγου. Ξέρει πὺς μπορεῖ νὰ ναρκῶνῃ τὴ θέλησι τῶν ἀνθρώπων. Νὰ τοὺς κἀνῃ ἀνδρεῖκελα δικὰ του...

Θυμάται ἀκόμα πὺς κάποτε, ἀπὸ τὴ γιάτρισσα Χούλχα εἶχε πάρει ἓνα θαυματουργὸ φάρμακον. Μ' αὐτὸ κατὰφερε νὰ σώσῃ τότε τὴν ὑπνωτισμένη Ταταμπού... Στὸ μικρὸ πῆλινο θαζάκι θρίσκειται ἀκόμα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὑγρὸ. Καὶ δὲν ξεχνάει πὺς τὸ εἶχε κρύψει στὴ χορταριασμένη κι' εὐρύχωρη σχισμὴ κάποιου θράχου. Ἐκεῖ, στὸ ἴδιο μέρος πὺ κρύβει πάντα καὶ τὴν τεράστια σκουριασμένη κουμπούρα του...

Καὶ τὸ θάζει ἀμέσως στὰ πόδια...

.. .. .

Φθάνει ἐκεῖ, θρίσκει τὸ φίλτρο καὶ τὴν κουμπούρα καὶ κρύβει καὶ τὰ δύο μέσα στὸ ἡρωϊκὸ παντελόνι του. Τὸ φτιαγμένο ἀπὸ προδιὰς ἀγρίων κοινῶν, «φονευθέντων» ἰσχυρί-

ρως! ὅπως λέει ὁ ἴδιος.

Ὅμως στὸ ἴδιο σημεῖο θρίσκει καὶ κάτι ἄλλο. Κάτι πὺ ἀπὸ καιρὸ τὸ εἶχε ξεχάσει ἐκεῖ...

Εἶναι ἓνα μεγάλο κιθῶτιο μὲ δυναμίτες...

Κάποτε δύο λευκοὶ κυνηγοὶ ζήτησαν νὰ τινάξουν στὸν ἀέρα τὴ σπηλιά τοῦ Γκαούρ. Ὁ Ποκοπίκο ἔσωσε καὶ τότε τὴν κατάστασι, τινάζοντας αὐτὸς στὸν ἀέρα τοὺς λευκοὺς κακούργους... Μὰ ἓνα ἀπὸ τὰ κιθῶτια μὲ τοὺς δυναμίτες, τοῦ εἶχε περισσέψει. Καὶ τὸκρυψε γιὰ «μιά ὥρ' ἀνάγκης» πὺς λένε.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ κιθῶτιο θρίσκει τώρα. Καὶ σηκώνοντάς το μὲ δυσκολία στὴ ράχι, ξεκινάει ἀργά... Γρήγορα ὅμως θυμάται τὸ ζέδρο καὶ κοντοστεκεται...

Ρίχνει μιὰ ματιά γύρω του καὶ χαμογελάει εὐχαριστημένος: Ὁ «ριγὲ γάιδαρος» ὅπως τὸν λέει, ὁδοκεῖ ἀμέριμνος λίγο πὺ πέρα.

— Ταξί! Ταξί! τοῦ φωνάζει. Εἶο' ἐλεύθερος;

Καὶ προχωρῶντας ἀργὰ τὸν φθάνει καὶ δένει μὲ γερά χορτόσχοινα τὸ κιθῶτιο στὴ ράχι του. Τέλος πηδάει κι' αὐτὸς πάνω σ' αὐτὴν.

— Ἀθάντι μαέστρο! τοῦ φωνάζει τώρα. Τράβα γρήγορις γιὰ τὸ κούφιο θουναλάκι τοῦ «Καρπουζοκέφαλου»!

Τὸ ζῶο ξεκινάει ὁπάκου. Ὅμως δὲν προφθαίνει νὰ κάνη μερικά θήματα καὶ παρουσιάζεται ὁ Τερζίν.

“Έρχεται στο θεόρατο πέτρινο θουνό για να συναντήσει τον Γκαούρ.

“Ο Ποκοπίκο, με το ένα χέρι του δείχνει προς το θοροριά και με το άλλο προς το νότο :

— Διάλεξε και πήρε, του λέει. Την Ταταμπού, αφ’ ενός την άρπαξε ο Γιαχαμπίμπης και την παντρεύεται στο κούφιο θουνό του. Τόν Γκαούρ, αφ’ εϋο, τόν τσίμπησε ο μπαρμπαδεινόσαυρος. Και τόν παγαίνει αναίσθητο στο λημέρι του!... “Οποιον γουστάρεις σώσει!...

Κι’ άμέσως, με τις άνοικονόμητες φτέρνες του... σπηρουνίζει τά πλευρά του ζέθρου...

Τό ζωο ξεκινάει τρέχοντας για τό θουνό του άφέντη του. “Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας τόν παρακολουθεί να φεύγη, ουλλογισμένους και άναποφασιστος.

Τέλος, ξεκινάει κι’ αυτός. Παίρνει τόν ίδιο δρόμο που άκολούθησε, πριν λίγες στιγμές, και ό Ποκοπίκο...

“Ο κίνδυνος, φυσικά, της πανώριας και άγαπημένης του Ταταμπού, τόν συγκινεί περισσότερο από τόν κίνδυνο του μελαψού γίγαντα.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ «ΜΠΟΥΡΛΟΤΤΙΕΡΗΣ»!

Και τώρα, άς αφήσουμε, για λίγο, τόν Ταρζάν και άς παρακολουθήσουμε πριν από αυ-

τόν τόν διαβολεμένο νάνο...

“Ο ζέθρος φθάνει γρήγορα στο σκοτεινό άνοιγμα του κούφιου πέτρινου θουνού...

“Ο Ποκοπίκο πηδάει από τη ράχι του και δένει τό ζωο με ένα χορτόσχοινο στον πιο κοντινό κορμό δέντρου.

“Υστερα ξεφορτώνει τό κιθώτιο με τούς δυναμίτες και τό μπάζει μέσα στον τεράστιο θόλο. Τό φέρνει κοντά στο στρογγυλό φωτισμένο άνοιγμα της ύπόγειας καταπακτής.

Είναι — από σύμπτωση — ή στιγμή που ό μονοφθαλμος Νάχρα-Ντοϋ έχει ύπνωτίσει τόν Γιαχάμπα. Και οι δυο άραπάδες σηκώνοντας τη διέμνη Ταταμπού, αρχίζουν ν’ ανεβαίνουν τά χωματένια σκολοπάτια.

“Ο νάνος μουρμουρίζει χαμογελώντας πάλι:

— Βρέ, θα τούς κάνω λοχτάρα, που θα με θυμώντα για μπάρμπα! “Αμέεεε;!

“Από τό κιθώτιο με τούς δυναμίτες κρέμεται ένα μακρύ φυτίλι. Τρίβει γρήγορα δυο γυαλόπετρες και ανάβει την άκρη του.

Τέλος, ξεκινάει τρέχοντας και θγαίνει άλαφιασμένος έξω από τό θουνό...

Αυτό ήταν!...

Δέν περνάει λίγες στιγμές και άντηχεί ή τρομακτική έκρηξη που ακούσαμε!

Τά παρακάτω τά είδαμε: Οι

Ὁ περήφανος καὶ ἀτρόμητος Ἕλληνας Γκαούρ δέν ὑποχωρεῖ ποτέ. Καί νά τώρα : Σάν ἴσος μέ ἴσον ἐτοιμάζεται νά παλέψῃ καί νά κτυπηθῇ μέ τόν ἀδάμαστο γοριλλάνθρωπο Νταμπούχ.

δυό ἀραπάδες, μέ τή δεμένη Ταταμπού, γκρεμίζονται ἀπό τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Καί σωριάζονται ἀνασθητοί στή θαθειά ὑπόγεια κατάπακτη. Τό ἴδιο παθαίνει κι' ὁ Νάχρα - Ντού πού τοὺς παρακολουθοῦσε.

Στό μεταξύ, οἱ Μαῦροι Δαίμονες ἔχουν πάθει πανικό!.. Τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, οὐρλιάζοντας ἀπεγνωσμένα. Σαστισμένοι καθῶς εἶναι πέφτουν ἀκόμα καί στή μεγάλη φωτιά. Καί καίγονται!

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος συ-

νέρχεται πιδ γρήγορα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Κι' ἀρπάζοντας στὰ κοκκαλιάρικα μπράτσα του τὴν Ταταμπού ἀνεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια... Φθάνει πάνω στὸν τεράστιο θόλο τοῦ κούφιου βουνοῦ καί βγαίνει ἐξω.

Τέλος, προχωρεῖ, παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὸ δικό του ὑπόγειο ἀντρο: Τὸν «Κάτω Κόσμο», ὅπως τὸν λέει.

Ὁ Ποκοπίκο θιλέπει τὸν Νάχρα-Ντού κι' ἀπὸ τὸ τομαρένιο παντελόνι του τραβάει τὴν καλοθερμμένη κουμπούρα.

— "Αλτ και ο' εφαγα λάχα-
νο! τοῦ φωνάζει.

Ο Μάγος τρομάζει αφάντα-
στα στη θέα τῆς ανοικονόμη-
της μπιστόλας! Καί παρατών-
τας ἀμέσως κάτω τὸ πανώριο
θῶμα του, τὸ θάζει στὰ πόδια
νά σωθῇ!...

Ἡ Ταταμποῦ βλέπει τὸν ἀ-
ναπάντεχο σωτήρα της καί
θγάζει χαρούμενο ξεφωνητό :

— "Ασασί!.. Ἐσὺ εἶσαι Πο-
κοπικάκι μου; Ἰδσε με λοιπὸν
γρήγορα, χρυσὸ μου παιδί!...
Σ' ἐσένα χρωστάω τὴν τιμὴ
καί τὴ ζωὴ μου!...

Ο νᾶνος κρύβει τώρα τὴν
κουμπούρα καί μὲ μιὰ ἀγέρω-
χη κίνησι τραβάει τὴ χατζά-
ρα του. Κόβει ἀμέσως τὰ γε-
ρά χορτόσχοινα ποὺ δένουν τὰ
χέρια καί τὰ πόδια τῆς μελα-
ψῆς Κόρης.

— Σὲ λύνω, τῆς λέει, μὰ θά
μοῦ ὑποσχεθῇς πὼς θά καθή-
σης φρόνιμη; Ἀσπασμούς καί
γὰ τοιαῦτα δὲν γουστάρω!...
Καθότι θυμώνω!...

Ἡ Ταταμποῦ πετιέται τώρα
ὀρθή, τὸν ἀρπάζει στὴν ἀγκα-
λιά της καί γεμίζει τὸ πρόσω-
πό του μὲ φιλία.

Σὲ μιὰ στιγμή τὸν ρωτάει
χαμογελαστά:

— Μήπως ἐθύμωσες; Ποκο-
πικάκι μου;

Ο νᾶνος τὴν καθησυχάζει:

— "Οχι, ἀκόμα!... Κἄνε
δουλειά σου!...

Ἡ πανώρια Κόρη τοῦ λέει
σὲ λίγο ὅλα ὅσα εἶχαν συμ-
βῇ κάτω στὴ θαθειά καταπα-
κτὴ τοῦ κούφiou θουνοῦ.

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Ποκοπί-

κο :

— Τοῦ λόγου μου, κυρά -
Λουκούμω, κατάφερα μὲ χα-
στοκοιδοὺς ἐντρίδεξ νὰ συ-
νεφέρω τὸν Γκαουράκο! Ὑ-
στερις ξεκινήσαμε κατὰ δῶθε-
νες! Ὅμως νᾶσου ὁ μπαρ-
μπαδεινόσαυρος, μὲ τὸ συμπά-
θειο!... Καί γιὰ νὰ μὴ στὰ
πολυλογάω, παρεξηγηθῆκανε
ἐάνευ λόγου καί αἰτίας! Πια-
στήκανε... ἀγκαζέ κι' ἀρχέψα-
νε τὴν κλωτσοπατινάδα! Μὲ
ἀντιλήθεσαι;

— Λοιπὸν;

— Τὸ λοιπὸν, ἀδερφοῦλα
μου, ἐκεῖ ποῦ ἔσπαζα πλάξ,
γλέπω τὸν Νταμποῦχ νὰ τὸν
χτυπάει στὴν κεφάλαι, νὰ τὸν
ἀρπάζει ἀναίσθητο καί νὰ φεύ-
γῃ γιὰ τὴ δεντροκαλύβα του...

— Πρέπει νὰ τρέξουμε ἀμέ-
σως ἐκεῖ, κάνει μὲ ἀγωνία ἡ
Ταταμποῦ.

— "Οχι, τῆς λέει ὁ νᾶνος.
Τὸν μπαρμπαδεινόσαυρο ἕνας
μονάχα μπορεῖ νὰ τὸν κανο-
νίσῃ...

— Ποιὸς;

— Ὁ.. Καρπουζοκέφαλος!
Κρύφου, τὸ λοιπὸν, κάπου καί
περίμενε. Ἐλόγου μου θά ξα-
ναμπουκάρω στὸ κούφιο θου-
ναλάκι νὰ τὸν βρῶ!... Ἐχω τὸ
σχέδιό μου!...

Καί πρὶν καλὰ-καλὰ τελει-
ώσῃ τὰ λόγια του τρέχει καί
τρυπώνει στὸ ἀνοιγμα τοῦ τε-
ράστιου μαύρου θράχου.

Ἡ πανώρια Κόρη κρύβε-
ται στὸν κούφιο κορμὸ κα-
ποιοῦ γέρικου δέντρου καί πε-
ριμένει...

ΟΠΟΙΟΝ ΠΑΡΗ Ο ΧΑΡΟΣ

Ὁ Ποκοπικό φθάνει γρήγορα στή μέση τοῦ ἀπέραντου βολωτοῦ χώρου καί χώνεται στό στρογγυλό φωτισμένο ἀνοιγμα. Κατεβαίνει τ' ἀμέτρητα χωματένια σκαλοπάτια καί βρίσκεται στή βαθειά καταπακτή.

Οἱ Μαῦροι Δαίμονες ἔχουν ἡσυχάσει κάπως καί κυττάζουν παραξενεμένοι τόν τερατόμορφο Γιαχάμπα, τόν Ἀρχηγό τους.

Ἐκεῖνος στέκει ἀκόμα ἀκίνητος σάν μαρμαρωμένος! Τά μεγάλα κοκκινωπά μάτια του μοιάζουν σάν γυάλινα. Καί λέξι δέν θγαίνει ἀπό τό στόμα του!...

Οἱ Ἀραπάδες, πού θιέπουν νά πλησιάξῃ ὁ ἄνθος, θαρροῦν πῶς ἔρχεται νά κἀν κακὸ στόν ὑπνωτισμένο βασιλιά τους. Καί μὲ λύσσα καί μανία χύνονται νά τόν κατασπαράξουν.

Ὅμως, ὁ Ποκοπικό τραβάει ἀπὸ τὴ θράκα του τὴν ἀνοικονόμητη κουμπούρα καί τοὺς φωνάζει ἀγέρωχα:

— Ἄντε κι' ὅποιον πάρῃ ὁ Χάρος!... Διακρίσεις ἐγὼ δέν κάνω!

Καί τραβάει τρεῖς φορές τὴ σκουριασμένη σκανδάλη:

— Μπάμ!.. Μπάμ!.. Μπάμ!

Οἱ μαῦροι κανίβαλοι τρομάζοντας ἀφάνταστα γονατίζουν ἀμέσως ὅλοι κάτω...

Ὁ ἄνθος τοὺς κυττάζει κορδωμένος καί τοὺς σκαρώνει

γρήγορα ἓνα στιχάκι:

*«Μὰ νένα μὴν τὰ β-ζετε
γιὰ θὰ εἶδε πῶς ὁ Διαλός!
Τυχάνα μάγνος σέβνικος
μὰ καί ντεῖς μεγαλός!»*

Ταυτόχρονα πλησιάζει τὸν ὑπνωτισμένο Γιαχάμπα, καί θγαίνοντας τὸ πῆλινο θαζάκι μὲ τὸ φίλτρο, τοῦ τὸ δίνει.

— Κοπάνατο, Καρπουζοκέφαλε! τοῦ λέει. Κάνει καλὸ στή... θλακεία!...

Χωρὶς θέλῃσι καθὼς εἶναι ὁ ὑπεργίγαντας, τὸ παίρνει κι' ἀρχίζει νά τὸ ἀδειάζῃ σταγόνα-σταγόνα, στό τεράστιο στόμα του.

— Φτάνει! τοῦ φωνάζει ὁ Ποκοπικό. Σαναδῶστο μου τώρα...

Καί τὸ κρύβει πάλι στό τομαρένιο παγτελονάκι του.

Ὁ μαῦρος Φύλαρχος παίρνει ἀμέσως μερικές γρήγορες ἀνάσες. Τά βολωμένα μάτια του φωτίζονται καί λάμπουν παράξενα. Ἡ ναρκωμένη θέλησί του σιγά-σιγά ξυπνάει. Καί σὲ λίγες στιγμὲς ξαναγίνεται ὁ τρομερὸς Γιαχάμπα!..

— Ἡ Ταταμπού!... Ποῦ εἶναι ἡ Ταταμπού; οὐρλιάζει ἀγρία.

Ὁ ἄνθος κουνάει θλιθερά τὴν κεφάλι του:

— Ἄστα καί μὴ τὰ ρωτᾷς, κύρ Τέτοιε μου!... Τὴν κυρά Λουκούμω τὴν ἄρπαξε ὁ μπαρμπαδεινόσαυρος! Πᾶμε νά τόν καθαρίσῃς γιὰ νά τὴν πάρῃς...

Ὁ γιγαντιαῖος μαῦρος τὸν
κυττάζει χαμένα...

— Ὁ Ποκοπικό θυμάται.

— Φτοῦ νά πάρ' ἡ ὄργη!
τοῦ κάνει. Ξέχασα πῶς ἔχεις
μυωπία στ' αὐτιά! Τό ὅποιον
τυγχάνεις κουφούλιακας!...

Καί μέ χειρονομίες τώρα,
τοῦ δίνει νά καταλάβῃ πῶς
ξέρεי τὸ μέρος ποῦ θρίσκειται
ἡ ἀμοιρη μελάψη γυναίκα.

— Πάμε ἀμέσως ἐκεῖ! μου
γρίζει ὁ Γιαχάμπα.

Μά τὴν ἴδια στιγμή τὰ μά-
τια τοῦ νάνου καρφώνονται
κάτω στοῦ δάπεδο τῆς ὑπόγει-
ας αἰθουσας. Στὶς λάμπες
τῆς φωτιᾶς ποῦ καίει ἀκόμα,
ἀντικρύζει τ' ἀμέτρητα, με-
γάλα κι ἀστραφτερά διαμάν-
τια!...

Καί ὁ Ποκοπικό μουρμου-
ρίζει γουρλώνοντας ἀκόμα πε-
ρισσότερο τὰ γουρλωμένα μά-
τια του :

— Τώρα, ἀδερφέ μου, δὲν
παγαίνω πουθενά!...

Καί πέφτοντας κάτω ἀρχί-
ζει νά μαζεύῃ χούφτες· χού-
φτες τὰ διαμάντια. Γεμίζει ἀ-
πὸ αὐτὰ τὸ τομαρένιο παντε-
λονάκι του καί ξεφωνίζει πα-
νηγυρικά :

— Ἀμάν χαρτζηλίκι ποῦ
θὰ κονομήσω ἀπὸ δαῖτα!...

Ὁ Γιαχάμπα σκύθει καί
τὸν ἀρπάζει. Ἀνεβαίνει δια-
στικός τ' ἀμέτρητα χωματένια
σκαλοπάτια. Φθάνει γρήγορα
πάνω στὸν τεράστιο θόλο καί
βγαίνει ἔξω!...

— Ποῦ εἶναι ἡ Ταταμπού ;
τὸν ρωτᾷ.

Ὁ νάνος τοῦ δείχνει πρὸς

τὸ Νοτιά. Ἐκεῖ ποῦ θρίσκειται
τὸ θεόρατο δέντρο τοῦ γοριλ-
λανθρώπου.

— Κατὰ κεῖ, τοῦ λέει.

Κι ἀμέσως, ὅσο πιὸ δυνατὰ
μπορεῖ, φωνάζει:

— Ἔ, Ταταμπού!... Γύρισε
Γρήγορα στοῦ βουναλάκι μας!
Εγὼ ξεγέλασα τὸν Καρπου-
ζοκέφαλο καί τὸν παγαίνω νά
καθάρισῃ τὸν μπαρμπαδεινό-
σαυροοδοῖ! Μονάχα ἔτσι θά
σωθῇ ὁ καπετάν Μαντράχα-
λοοοος!

Ἡ Ταταμπού, ποῦ ξέρει πῶς
ὁ Γιαχάμπα εἶναι κουφός, τοῦ
ἀποκρίνεται ἀπὸ τὴν κρυψώ-
να τῆς:

— Πήγαινε... Θάρθω κ' ἐ-
γὼ πίσω σασας!... Πρόσεξε
νά λευθερωθῇ ὁ Γκαοῦρ... Μά
καί ὁ Νταμπούχ νά μὴν πάθῃ
κακόοο!... Κατάλαθες;

— Κατάλαθαί! τῆς κάνει ὁ
νᾶνος. Θέλεις δηλαδή καί τὸ
σκύλο σωστὸ καί τὴν πῆττα
χορτάτῃ! ποῦ λέει κ' ἡ παροι-
μίαααα!...

ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Ὁ Ποκοπικό κι ὁ Γιαχάμπα
προχωροῦν μπροστά. Ἡ Τα-
ταμπού τοὺς παρακολουθεῖ ἀ-
πὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι προσέχον-
τας νά μὴ γυρίσῃ ξαφνικά ὁ
γίγαντας καί τὴν ἰδῇ.

Καί νά: Σὲ μιὰ στιγμή πα-
ρουσιάζεται μπροστά στὴν πα-
ιώρια Ἑλληνίδα ὁ Ταρζάν!
Εκείνη τοῦ ρίχνει μιὰ ματιά
γεμάτη περιφρόνησι καί ἀη-

δία. Καί συνεχίζει τὸ δρόμο της...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ὁμῶς τὴν ἀκολουθεῖ μουρμουρίζοντας:

— Ἀκόμα κρατᾷ ὁ θυμὸς σου, Ταταμπού; Ἐγὼ ἦρθα νὰ σὲ βοηθήσω....

— Ποῦ ἔμαθες πῶς κινδυνεύω; τὸν ρωτᾷ χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της

— Μοῦ μίλησε ὁ Ποκοπίκο.

Ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας», σταματᾷ ἀπότομα καὶ γυρίζει.

— Μπά;! τοῦ κάνει εἰρωνικά. Τότε θὰ ἔμαθες βέβαια πῶς πιὸ πολὺ ἀπὸ μένα κινδυνεύει ὁ Γκαοῦρ. Γιατὶ δὲν ἔτρεξες νὰ βοηθήσῃς ἐκεῖνον; Ὁ Ταρζάν ἔχει ἔτοιμη τὴν ἀπάντησι:

— Γιατὶ ἐσένα ἀγαπῶ περισσότερο, Ταταμπού!

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα τὸν κυττάζει ἄγρια :

— Φύγε, τοῦ λέει. Χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου! Ἐγὼ δὲν εἶμαι «Γκαοῦρ» γιὰ νὰ σὲ συγχωρῶ! Θὰ σὲ σκοτώσω!.

Ὁ Ταρζάν κατεβάζει τὸ ξανθὸ κεφάλι του κι' ἀναστενάζει θαθεῖα καὶ πονεμένα. Ὑστερα, γυρίζει ἀργὰ καὶ προχωρεῖ νὰ φύγῃ..

Ἡ Ταταμποῦ μένει στὴ θέσι της ἀκίνητη καὶ θλοσυρή. Περιμένει νὰ ξεμακρύνῃ καλά. Ὑστερα θὰ συνεχίσῃ κι' αὐτὴ τὴν πορεία της...

Ὅμως ἀλλοίμονο!...

Δὲν ἔχουν περάσει λίγες

στιγμὲς καὶ κάτι σὰν γρήγορο ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται πίσω της.

Εἶναι ὁ ἀπαίσιος μάγος Νάχρα—Ντοῦ ποῦ φθάνει τρέχοντας μαζί μὲ τρεῖς γιγαντόσωμους ἀραπάδες...

Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα τραβάει μὲ διάσι τὸ μαχαίρι της :

— Σταθῆτε κακοῦργοι! ξεφωνίζει. Ὅποιοι μὲ ἀγγίξῃ θὰ πεθάνῃ!..

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὴν ἀπειλὴ της καὶ οἱ τρεῖς μαῦροι τὴν ἔχουν κιδῆλας ἀρπάζει στὰ χέρια τους!

— Δέστε τὴν γρήγορα! οὐρλιάζει ὁ τερατόμορφος Μάγος. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃ!...

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες κόβει χορτόσχοινα. Μὰ δὲν προφθαίνουν νὰ τὴ δέσουν. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ φθάνει τρέχοντας ὁ Ταρζάν! Εἶχε ἀκούσει τὰ ξεφωνητὰ τῆς ἀμοιρῆς Κόρης κι' ἔρχεται νὰ τὴ βοηθήσῃ. Νὰ τὴ σώσῃ ἀπὸ τὴ συμφορὰ καὶ τὴν ἀτίμως ποῦ τὴν περιμένουν.

Ἡ Ταταμποῦ τὸν θλέπει καὶ ὁ τρόμος της γίνεται θυμὸς :

— Φύγε! τοῦ ξαναφωνάζει. Δὲν θέλω νὰ μὲ σώσῃς ἐσύ! Καλύτερα νὰ πεθάνω!...

Ποιὸς τὴν ἀκούει ὁμως...

Ὁ ὑπέροχος Ταρζάν, σὰν μανιασμένο λιοντάρη, χύνεται πάνω στοὺς γιγαντόσωμους ἀραπάδες. Καὶ μὲ τὸ φονικὸ μαχαίρι τοῦ ζητάει νὰ τοὺς

σπαράξη τὰ στήθια.

Ἐκείνοι παρατῶνε τὸ θῦμα τους κι' ἀρχίζουν νὰ παλεύουν καὶ νὰ κτυπιῶνται μαζί του!...

Ἔτσι, ὁ Νάχρα-Ντοῦ θρίσκει τὴν εὐκαιρία: Ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ταταμποῦ καὶ κάνει νὰ φύγῃ.

Μὰ ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα δὲν κάθεται· μὲ σταυρωμένα χέρια. Μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες καταφέρει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του. Καὶ ζητάει μὲ τὰ νύχια τῆς νὰ τοῦ βγάλῃ τὸ μοναδικὸ πράσινο μάτι!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει στὸ μεταξὺ τραυματίσει βαρειά τοὺς δυὸ μαῦρους. Καὶ παλεύει τῶρα μὲ τὸν τρίτον...

Ὁμως κι' ὁ ἴδιος θρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Ὁλόκληρο τὸ στήθος του μοιάζει σὰν μιὰ κόκκινη ματωμένη πληγὴ!

Ὁ Νάχρα-Ντοῦ προφθαίνει καὶ ἀρπάζει τὰ χέρια τῆς μανιασμένης Κόρης. Τὸ μεγάλο μάτι του πετάει πράσινες σπίνες! Ταυτόχρονα τῆς δίνει ἓνα τρομερὸ κτύπημα στὸ κεφάλι.

Ἡ ἄμοιρη Ταταμποῦ σωριάζεται κάτω ἀναίσθητη.

Ὁ τερατόμορφος Μάγος τὴ σηκώνει γιὰ δευτέρη φορά στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ κάνει πάλι νὰ φύγῃ.

Τὴν ἴδια ὥρως στιγμή ὁ ἀνίκητος Ταρζάν δαμάζει καὶ τὸν τρίτο ἀντίπαλο. Ἔτσι, λεύθερος τώρα, τρέχει νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του Κοπέλλα.

Ὁ ἀπαίσιος Μάγος νιώθει

τὸ θάνατο ποὺ τὸν περιμένει. Καὶ παρατῶντας τὸ θῦμα του τρέχει σὰν τρελλὸς νὰ σωθῇ...

ΛΙΠΟΘΥΜΟΙ ΚΙ' ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΕΝΟΙ

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σκύβει πάνω στὴν ἀναίσθητη Κόρη. Κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὴ συνεφέρει. Μὰ χαμένοι πάνε οἱ κόποι του. Ἡ παγῶρια Ταταμποῦ θρίσκεται σὲ θαθὺ λήθαργο.

Τὴ σηκώνει τέλος στὰ χέρια του καὶ, κατατασκισμένος καθὼς εἶναι, προχωρεῖ. Παίρνει τὸ δρόμο ποὺ θὰ τὸν βγάλῃ στὸ θεόρατο δέντρο τοῦ τρελλοῦ γοριλλάνθρωπου...

Ὁμως, δὲν τοῦχει ἀπομείνει πιά οὔτε δύναμι, οὔτε κουράγιο... Ἀπὸ τὸ ἀφθονο αἷμα ποὺ ἔχει χάσει, νιώθει θανατερὴ ἐξάντλησι. Τὰ μάτια του, σιγά-σιγά, θολώνουν... Τ' αὐτιά του βουίζουν... Τὰ πόδια του τρέμουν...

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμή σταματάει. Ἀπὸ τ' ἀδύναμα χέρια του ξεφεύγει ἡ ἀναίσθητη Κόρη. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως, σωριάζεται κι' αὐτὸς λιπόθυμος πλάι τῆς...

Ἄν τοὺς ἔβλεπε κανένας ἀπὸ μακριὰ θὰ νόμιζε πὺς κοιμοῦνται ἀγκαλιασμένοι σὰν ἀγαπημένοι συντρόφοι!...

.....

Περνάει ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα. Πρώτη συνέρχεται ἡ Ταταμποῦ. Καὶ κατὰπληκτη ἀντι-

κρύζει αναίσθητο κοντά της τόν Ταρζάν...

Στό νοῦ της ξαναγυρίζουν οἱ τραγικές στιγμές πού πέρασε στά χέρια τῶν ἀραπάδων καί τοῦ Νάχρα-Ντού. Καί καταλαβαίνει πῶς ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας" εἶχε κινδυνέψει τή ζωή του γιά νά τή σώση!

"Ἐτσι, σιγά-σιγά, νοιώθει γι' αὐτόν συμπάθεια καί συμπόνια!... Τά μάτια της θουρκώνουν ἀπὸ δάκρυα μετανοίας γιά τόν ἄσχημο καί προσβλητικό τρόπο πού τοῦ εἶχε φερθεῖ...

Ἀμέσως, ἀρχίζει νά τόν κτυπᾷ στό πρόσωπο. Καί γρήγορα καταφέρνει νά τόν συνεφέρει...

— Σ' εὐχαριστῶ, Ταρζάν, τοῦ λέει. Ἀκόμη μιὰ φορά πού χρωστῶ τή ζωή μου!.. Ξέχασε ὅλα ὅσα, πρὶν λίγο, σοῦ εἶπα... Ἐγὼ ἔχω μετανοίῳσει γι' αὐτά!...

Ὁ λευκὸς γίγαντας χαμηλώνει τὰ ὁμορφα γαλάζια μάτια του. Καί ψιθυρίζει ἀναστενάζοντας πάλι:

— Πόσο θά ἤθελα νά ἦμουν πάντα καλὸς μαζί σου, Ταταμπού... Μὰ αὐτὴ ἡ ἀνάθεματι-

Ὁ Ποκοίνιο τινάζει τὰ μνητζάνια τοῦ ἡρωικοῦ παντελονίου του. Καί μιὰ βροχή ἀπὸ μεγάλα καί ἀστραφτερά διαμάντια πέφτει στά πόδια του.

σμένη ομορφιά σου έχει κάνει
την καρδιά μου τρελλή!

‘Η πανώρια Έλληνίδα δεν
τοῦ ἀποκρίνεται. Μόνο τὸν πα-
ρασύρει σὲ μιὰ κοντινὴ πηγὴ.
Καὶ πλένει μὲ τὸ καθάριο νε-
ρὸ τῆς τίς πληγῆς του.

— Πάμε, τοῦ λέει σὲ λίγο.
‘Ο Γκαούρ κινδυνεύει στὰ χέ-
ρια τοῦ τρελλοῦ γοριλλάνθρω-
που. Πρέπει νὰ τὸν σώσουμε...

Καὶ ξεκινᾶνε μαζί διαστι-
κά...

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ
θεόρατο δέντρο τοῦ Νταμπούχ
σταματᾶνε ἀπότομα καὶ κρύ-
βονται πίσω ἀπὸ κάποιον πυ-
κνὸ θάμνο. Γιατὶ ἓνα τρομα-
κτικὸ θέαμα ἀντικρύζουν τὰ
μάτια τους :

‘Ο γιγαντιαῖος μαῦρος Για-
χάμπα κι’ ὁ τρομακτικὸς γο-
ριλλάνθρωπος Νταμπούχ, πα-
λεύουν καὶ κτυπιῶνται μὲ ἀ-
φάνταστη λύσσα καὶ μανία!...

Πλάϊ τους, κάτω στὴ γῆ,
θρίσκειται ἀναίσθητος ἀκόμα ὁ
Γκαούρ.

‘Ο Ποκοπίκο καθισμένος σ’
ἓνα χαμηλὸ κλαδί τοῦ θεόρα-
του δέντρου παρακολοθεῖ τὴν
τιτανομαχία, ξεφωνίζοντας:

— Βάρα του, Καρπουζοκέ-
φαλε!... Αὐτὸς ὁ γοριλλαράς
σοῦ πῆρε τὴν Ταταμπούκα
σου! Βάρα του ν’ ἀγίαση ἡ
χερούκλα σου!...

Κι’ ἀμέσως συνεχίζει δι-
νοντας κουράγιο στὸν Ντά-
μπούχ τώρα:

— Βάρα του κι’ ἐσύ, μπαρ-
μπαδεινόσαιρε!... Αὐτὸς ὁ ἀ-
ραπαράς θέλει νὰ σοῦ πάρη
τὴν Ταταμπούκα σου! Πάτα
τον ν’ ἀγίαση ἡ ποδάρα σου!

Μὰ ὁ γοριλλάνθρωπος κι’ ὁ
ὑπεργίγαντας ἔχουν τὸ ἴδιο ἀ-
νάστημα καὶ τὴν ἴδια δύναμι.
Κτυπιῶνται μὲ φοβερὴ ὁρμή,
ὅμως κανένας ἀπὸ τοὺς δυὸ
δεν μπορεῖ νὰ δαμάση τὸν
ἄλλον...

‘Ο Ταρζάν κι’ ἡ Ταταμπού
τοὺς κυττάζουν μὲ φρίκη καὶ
δέος. Ποτέ στὴ ζωὴ τους δεν
ἔχουν παρακολουθήσει τέτοια
τρομακτικὴ σύγκρουσι!

‘Ο νᾶνος, πάνω ἀπὸ τὸ κλα-
δί τοῦ δέντρου, διαμαρτύρε-
ται :

— “Ε, λεθέντες!... Θὰ τε-
λειώνετε καμμιὰ φορὰ, γιὰ θὰ
κατέβω κάτω νὰ σᾶς μουρλά-
νω στὰ χαστούκια!...

Τὴν ἔϊα στιγμὴ ὁ Γιαχά-
μπα καταφέρνει νὰ δώσῃ μιὰ
τρομερὴ γροθιά στὸ κεφάλι
τοῦ γοριλλάνθρωπου.

‘Ο Νταμπούχ κλονίζεται.
Εἶναι ἑτοιμὸς νὰ σωριαستῇ
κάτω...

‘Ο τερατόμορφος ἀράνης
σκύθει γρήγορα κι’ ἀρπάζον-
τας ἀπὸ κάτω μιὰ μεγάλη πέ-
τρα, τὴ σηκώνει γιὰ νὰ τοῦ
σπάσῃ τὸ κεφάλι.

‘Ο Ταρζάν κι’ ἡ Ταταμπού
στιγμὴ δεν ἀφήνουν νὰ χαθῇ.
Ξεπετιῶνται ἀπὸ τὴν κρυψώνα
τους καὶ χύνονται ἀκράτητοι
πάνω στὸν ἀπαίσιο Γιαχάμπα.
‘Αρπάζουν, κι’ οἱ δυὸ ταυτό-
χρονα, τὸ χέρι του καὶ τὸν
συγκρατοῦν γιὰ μιὰ στιγμὴ.

Ὁ Νταμπούχ σώζεται ἀπὸ θε-
βαιο θάνατο!...

Ὅμως, ὁ μαύρος ὑπεργί-
γαντας ἀντικρύζοντας μπρο-
στά του τὴν Ταταμπού, παρα-
τάει τὸν ἀνήμπορο πιά ἀντί-
παλό του...

Ἀμέσως, καὶ μὲ μιὰ ἀφάν-
ταστα δυνατὴ κλωτοιά, τινάζει
τὸν Ταρζάν δέκα δῆματα μα-
κρὰ. Ἐνῶ, σχεδὸν ταυτόχρο-
να, ἀρπάζει μὲ λαχτάρια στὴν
ἀγκαλιά του τὴ μελαψὴ Κόρη
καὶ φεύγει τρέχοντας...

Ὁ γοριλλάνθρωπος κάνει
νὰ τὸν κυνηγήσῃ, μὰ γρήγορα
σταματᾷ... Οἱ δυνάμεις του
τὸν ἐγκαταλείπουν καὶ ζαλι-
σμένος καθὼς εἶναι, σωριάζε-
ται κάτω.

Ὅμως λίγες στιγμὲς μετὰ,
συνέρχεται ὁ Γκαούρ κι' ἀνοι-
γει τὰ μάτια του... Ἀντικρύ-
ζει τὸν Ταρζάν πεσμένον κάτω
καὶ τὸν ἀκούει νὰ βογγᾷ ἀ-
πὸ τοὺς πόνους...

Βλέπει ἀκόμα τὸν Ντα-
μπούχ ἀναλoθητο. Βλέπει καὶ
τὸν τερατόμορφο ἀράπη μὲ
τὴν Ταταμπού.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας πετιέ-
ται ἀμέσως ὀρθός. Ἀρπάζει
τὴν ἴδια θαρεῖα πέτρα ποὺ ὁ
Γιαχάμπα εἶχε κτυπήσει τὸν
γοριλλάνθρωπο. Καὶ πατών-
τας στὰ δάκτυλα τῶν γυμνῶν
ποδαριῶν του φθάνει ἀθόρυβα
πίσω ἀπὸ τὸν γιγαντιαῖο Φύ-
λαρχο.

Κάνει νὰ πάρῃ φόρα γιὰ νὰ
τὸν κτυπήσῃ στὸ κεφάλι. Σί-
γουρα ὁ ἀπαίσιος μαύρος θὰ
σωριαζόταν κάτω νεκρός!...

Ὅμως ὁ Γκαούρ δὲν τὸν

κτυπάει. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή
συλλογιέται:

— Ὅχι!... Ἀπὸ πίσω χτυ-
πᾷνε μονάχα οἱ δειλοὶ κι' οἱ
ἀνανδροὶ! Ἐγὼ εἰμαι Ἕλλη-
νας!

Ταυτόχρονα ἐξαφνάζει τὸν
Γιαχάμπα μὲ μιὰ τρομακτικὴ
κραυγὴ του:

— Σκόλει!... Μονάχα ἂν μὲ
σκοτώσης, θὰ πάρῃς τὴ μελα-
ψὴ γυναῖκα!

Ὁ φοβερός ἀράπης γυρίζει,
τὸν κυττάζει καὶ καγχάζει:

— Χό, χό, χό!... Πάλι ἐσύ
μπροστά μου;

Στὴν ἀριστερὴν μασχάλῃ του
κρατᾷ σφικτὰ τὴν Τατα-
μπού. Μὲ τὴ δεξιὰ χερσοῦκλα
τοῦ ἀρπάζει τὸν ὑπέροχο "Ἐλ-
ληνα. Ζητάει νὰ τὸν σπαράξῃ.

Ὅμως, ὁ Γκαούρ δὲν δει-
λιάζει. Παλεύει καὶ κτυπιέται
μαζὶ του σὺν ὅμοιος μὲ ὅμοιο.
Κι' ὡς εἶναι τριπλάσιος σὲ δ-
γκο, ὁ Γιαχάμπα, ἀπὸ κείνον!

Τί μπορεῖ ὅμως νὰ κάνῃ; Ὁ
μαύρος ὑπεργίγαντας εἶναι ἀ-
δάμαστος!... Σὲ λίγες μόνο
στιγμὲς καταφέρνει ν' ἀρπάξῃ
τὸν Γκαούρ ἀπὸ τὸ λαιμό. Καὶ
τὸν σφίγγει θανατερὰ! Θὰ τὸν
πνίξῃ!...

Ἡ Ταταμπού βλέπει τὴν
τραγικὴ θέσιν ποὺ θρῖσκεται ὁ
ἀγαπημένος της καὶ ξεφωνίζει
μὲ ἀπόγνωσιν καὶ σπαραγμό!

Ταυτόχρονα, πίσω ἀπὸ τὸν
ἀράπη, ἕνας ἀνάλαφρος γδοῦ-
πος ἀκούγεται...

Εἶναι ὁ Ποκοπίκο!... Ἐχεῖ
πηδῆσει ἀπὸ τὸ χαμηλὸ κλαδί
τοῦ δέντρου. Σηκώνει σθέλτος
τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χα-

τζάρα του. Και την κατεβάζει, όσο πιο δυνατά μπορεί, στο πίσω μέρος του κεφαλιού του Γιαχάμπα.

Ο μαύρος Φύλαρχος θγάζει ένα πονεμένο θογγητό και παρατάει το λαιμό του Γκαούρ. Ένω εκείνος, θρίσκοντας την εύκαιρία, τον κτυπάει στο μέτωπο με τη μεγάλη πέτρα που έξακολουθεί να κρατάει... Τον σωριάζει κάτω με βαρύ γδοῦπο!...

Ο Ποκοπίκο ζητωκραυγάζει μ' ένα πρόχειρο στιχάκι του :

*« Θεού, της Αντρεισσύνης μου
Φτάνω, της παλιμαλαξίας μου !
Ζήτω ε-ώ, του λόγου μου,
ζήτω της Αφανείας μου ! »*

Και προσθέτει κοροϊδευτικά στον Γκαούρ :

— Οι Έλληνες χτυπάνε από μπροστά! Και οι Έξυπνοι... από πίσω! "Ας μη τοῦ θαροῦσα ἐγὼ τῇ χατζαριά καὶ θά σ' ἔπνιγε σάν.. κοκορόπουλο! Ἀμέεεε;!

ΠΑΡΑ ΛΙΓΟ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣΙ

Γρήγορα ο Ταρζάν κι' η Ταταμπού συνέρχονται. Μονάχα ο Νταμπούχ και ο Γιαχάμπα θρίσκονται τώρα κάτω ανάσθητοι.

Ο νάνος σηκώνει πάλι τη σκουριασμένη χατζάρα του και ρωτάει τον Γκαούρ :

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, παρακαλῶ, νὰ τοὺς... σφάζω;

Ταϊπήνοονα σγεδόν κι' ο

Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σκύθει γιὰ νὰ καρφῶσῃ τὸ μαχαίρι τοῦ στὴν καρδιά τοῦ Γιαχάμπα.

Ὁμως, ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν συγκρατεῖ :

— Μὴ, Ταρζάν... Εἶναι ἀναίσθητος!... Δὲν μπορεῖ νὰ προσπατήσῃ τὸν ἑαυτὸ τοῦ!... Δολοφόνος θὰ γίνῃς;

Ο λευκὸς γίγαντας καταλαβαίνει τὸ λάθος του. Καὶ ξαναβάζει τὸ μαχαίρι στὴ ζώνη του, μουρμουρίζοντας:

— Τὸ ἴδιο εἶναι... Ἀμα συνέλθουν θὰ σπαράξῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ο Γκαούρ κόβει ἀμέσως ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα δυὸ γερά χορτόσχοινα. Μὲ τὰ ἑνα δένει τὰ χέρια τοῦ Γιαχάμπα. Μὲ τὸ ἄλλο τὰ πόδια τοῦ Νταμπούχ.

Κι' ἐξηγεῖ στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— Ἔτσι, δταν συνέλθουν θὰ χωρίσουν ἥσυχα. Ὁ γοριλλάνθρωπος μὲ τὰ δεμένα πόδια δὲν θὰ μπορῇ νὰ κυνηγήσῃ τὸν ἀράπη. Μὰ κι' ἐκεῖνος μὲ δεμένα χέρια δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν κτυπήσῃ...

Ο Ποκοπίκο ἔχει ἀντιρρήσεις :

— Δὲν θαρρεῖσαι, ἀδερφέ μου! Καὶ πάλι θὰ φάνε τὰ μουςτάκια τους. Ὁ μπαρμπαδεινόσαυρος μὲ τὰ λυτὰ χέρια, θὰ τοῦ δώσῃ.. πέντε φάσκελλα! Κι' ὁ Καρπουζοκέφαλος μὲ τὰ λυτὰ πόδια θὰ τὸν μωρλάνῃ σίς... κλωτσιές!...

Ἡ Ταταμπού γυρίζει στὸ σὺντροφὸ τῆς :

— Δίκης έχει ο Ποκοπικό.
Θ' αφήσουμε λοιπόν τὸν Ντα-
μπούχ μὲ δεμένα πόδια;

— Μὴν ἀνησυχῆς, τῆς ἀπο-
κρίνεται. Εἶναι τόσο δυνατὸς
πὺ θὰ σπάσῃ τὸ χορτόσχοινο
πὺ τὸν ἔδεσα. Στὸ μεταξύ ὁ-
μως ὁ Γιαγάμπα θὰ τῶχει θά-
λει στὰ πόδια καὶ θὰ θρίσκε-
ται μακρυά...

Ὁ νᾶνος ἀνοίγει τώρα τὰ
σφιγμένα μπατζάκια τοῦ τομα-
ρένιου παντελονιοῦ του. Βρο-
χὴ πέφτουν κάτω τὰ διαμάντια

πὺ εἶχε κλέψει ἀπὸ τὴν κα-
ταπακτὴ.

— Τ' εἶν' αὐτά; τὸν ρωτᾶνε
ὅλοι κατάπληκτοὶ καὶ μ' ἕνα
στόμα.

— Ἡ προῖκα μου! τοὺς ἀ-
ποκρίνεται περήφανα! Μὲ αὐ-
τά θὰ μπορέσω νὰ παντρευτῶ
κι' ἐλόγου μου, μὲ τὸ συμπά-
θειο! Γὰ νὰ μὴ μείνω... γε-
ροντοκόρος! Ἀμέε;!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ ἔ λ ο ς

ΑΥΤΟΙΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΛΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ θεοῦ ν' ἀπευθύνονται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελμαὶ
εἰς «Λυ Ἑλλάς»

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 37

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ

Είναι ο τίτλος του 38ου τεύχους του θρυλικού Περιοδικού «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» που κυκλοφορεί την έρχόμενη Πέμπτη και είναι γραμμένο από τον

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

— Το τεμάρι της αρκούδας — 'Ο Γκαούρ κ' ή Τζέιν. — Μιά μεγάλη φαρμακερή κόμπρα — 'Η σαΐτα που ναρκώνει. — 'Ο Μπάμπυ στα νύχια των βεριδών — 'Ο θησαυρός του μυστηρίου! 'Η μαύρη σιλουέτα. — Ένας μυστηριώδης 'Επισκέπτης. — Το Στοιχειό του Κάτω Κόσμου! — 'Ο μανιασμένος βρυκόλακας της νύκτας! — Τρομακτική μπόρα στη Ζούγκλα.

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ

Είναι ένα καταπληκτικό τεύχος γεμάτο πλοκή, δράσι, περιπέτεια, μυστήριο και αγωνία,
που το έχει γράψει ο

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Την Πέμπτη κυκλοφορεί σε όλόκληρη την Ελλάδα.

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ όλoκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ό **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΠΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΖΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪ-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ **"ΑΓΚΥΡΑ,"** ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694